Stezice 18

1974/75

SOCIALISTIČNA REPUBLIKA SLOVENIJA
OSNOVNA ŠOLA HEROJA BRAČIČA
TRŽIČ
OBČINA TRŽIČ

Glasilo STEZICE izdaja šolska skupnost osnovne šole heroja Bračiča v Tržiču

Pri opremljanju so sodelovali:
Mojca Repič, 5.a, Vanja Roblek, 5.c, Renata Godnov, 5.c, Marko Ručigaj, 6.a, Slavko Špilar, 6.a, Irena Aljančič, 6.a, Vesna Klemenčič, 6.a, Ladi Erjavšek, 7.a, Boštjan Kuljič, 7.a, Jože Peharc, 7.a, Tanja Pogorelc, 7.a, Slavka Trstenjak, 7.a Maja Lukanc, 7.b, Alenka Kuhar, 7.b, Marjeta Valjavec, 7.b, Drago Pogačnik, 7.c, Jožica Žugič, 8.a
Mentorji: Jožica Koder, Vida Dežman, Gusti Jerman, Kamilo Legat
Tehnično delo: Francka Markič
Naslovno stran je ilustrirala Vanja Cotelj
Odgovorni urednik Stanko Stritih
Tisk: DU Tomo Brejc, Kranj
Naklada: 700 izvodov

NE BOMO POZABILI

Sredi vasi Kovor so Nemci ustrelili deset talcev

Sedeli smo v topli sobi. Babico sem prosila, naj mi pove kaj iz časov, ko so fašisti divjali po naši zemlji. Nekaj časa je premišljevala, nato pa dejala: "Povedala bom, kako so Nemci ustrelili deset talcev v Kovorju."

Bilo je lepega sončnega popoldneva. S sinom Jožetom sva se odpravila rezat seno. Že sva odprla vrata senika, ko je mimo pripeljal črn avto. Bil je črn in zelo dolg. V avtomobilu so Nemci peljali talce. Avto se je na vasi ustavil. Nato sva zaslišala deset strelov. Po dvominutnem molku pa zopet deset strelov. Nekaj Nemcev je odšlo, trije pa so ostali na straži. Vaščani smo pritekli pogledat, kaj se je zgodilo. Videli smo deset mrtvih. Svojci so jih hoteli pokopati, a so jih Nemci spodili. Drugi dan so jih pokopali. Danes na tem mestu stoji spomenik. Ta žalostni dogodek se je zgodil 16. septembra 1942.

Ko je končala, se ji je potočila grenka solza.

Metka Petrič, 5.b razred

Mamin stric je padel v Mostah pri Žirovnici

V Mostah pri Žirovnici so spomeniki talcev, med katerimi je bil ustreljen tudi mamin stric.

Leta 1942 so Nemci odpeljali iz Tržiča in okolice več ljudi, ki so delali za partizane. Povečini so bili to že predvojni komunisti. Odpeljali so jih v zloglasne begunjske zapore. Tam so jih zaslišavali in jih nečloveško mučili. V začetku poletja, 2. julija 1942, so partizani razstrelili železniški most nad Žirovnico. Zaradi te akcije so Nemci na mostu ustrelili trideset talcev. Med njimi je bil tudi mamin stric. Talce so zvezali skupaj po dva in dva. Zadnja v vrsti sta bila stric in še en talec. Domenila sta se, da bosta ušla. Skočila sta čez ograjo v grapo, ki je bila spodaj. Stric si je zlomil nogo, njegov prijatelj pa je zbežal v mlin in se tam skril. Strica so še mučili in ga nato ustrelili. Njegov prijatelj, ki mu je uspelo pobegniti, pa tudi ni dočakal konca vojne. Že po nekaj mesecih je padel kot partizan nekje na Jelovici.

Trupla talcev iz Most so prepeljavali neznano kam. Še sedaj nihče ne ve, kje so njihovi grobovi.

Mamica takrat še ni bila rojena, a je kasneje z očetom velikokrat obiskala Moste pri Žirovnici.

Nuška Romih, 5.b razred

Vojaki v naši vasi

Po zaprašeni makadamski cesti je hodile nekaj utrujenih vojakov. Na ramah so nosili puške, nekateri pa tudi mitraljeze. Za pasom so nosili bombe. Oblečeni so bili v vojaško obleko s titovko na glavi, ki je imela rdečo peterokrako zvezdo in ki se je bliščala v jutranjem soncu. Bili so utrujeni in potrebni počitka. Čeprav so potrebovali počitek, so morali prijeti z delom. Kopali so si zaklonišča, ki so bila precej globoka in enega so

skopali prav blizu naše hiše. Bili so zelo prijazni in z nami so se tudi pogovarjali. Spraševali so nas to in ono in mi smo jim zlahka odgovarjali, saj smo dobro poznali svoj domači kraj. Mi otroci smo bili zelo radovedni in radi smo gledali. Pri njih smo se veliko naučili, saj so nam povedali marsikar zanimivega. Le kadar je bilo delo preńevarno in naporno, so nas zapodili domov. Ponoči so imeli vaje, podnevi pa so čistili orožje in kopali zakloniščа. Ko so delo opravili, so počivali, daj je bila pred njim naporna noč. Ko so odšli, je ostala vas pusta in prazna. Tihota je najbolj legla na naša mlada srca, saj so nas zapustili prijatelji.

Marija Ovsenek, 6.b raz.

Partizanski miting v Dobrni

Sredi julija je oče dobil vabilo za praznovanje 30. obletnice 5. prekomorske brigade. Povabil me je s seboj. Zelo sem bila presenečena, hkrati pa tudi vesela.

V soboto zjutraj sva se z avtom odpeljala proti Dobrni, kjer naj bi bilo slavje. Vseskozi naju je preganjal čas, Kljub obvozu pri Celju sva prispela v Dobrno pravočasno. Pred tamkajšnjo osnovno šolo je bilo zbirališče borcev 5. prekomorske brigade. Oče je kmalu poiskal svoje soborce in se jim pridružil. Takoj zatem smo odšli v park, kjer je bila proslava s kulturnim sporedom. Praznovanje je bilo združeno z občinskim praznikom občine Celje.

Vse navzoče je najprej pozdravil predsednik občinske skupščine Celje. Za njim so se zvrstili še ostali govorniki. Nastopila je tudi folklorna skupina iz Dobrne.

Po končanem kulturnem sporedu so borce pogostili z okusnim partizanskim golažem. Kmalu se je med borci razvnel prijeten pogovor. Ob dobri kapljici so obujali spomine na davne vojne dni in jih primerjali z današnjimi.
Zatem smo si ogledali še zdravilišče v Dobrni.
Zvečer pa sva se z očetom utrujena odpeljala domov.

Marjeta Valjavec, 7.b raz.

Med vojno

Stara mama mi večkrat pripoveduje zgodbe iz vojne. Partizanom, ki so prihajali v hišo, je dajala hrano. Najbolj so bili veseli ajdovih žgancev in mleka. Ko so se najedli, po-posedli krog peči in peli partizanske pesmi. Le partizani, ki so bili ta večer določeni za stražo, se niso mogli greti ob topli peči.

Naša hiša pa je bila poznana tudi terencem. Tu so imeli sestanke z vaškimi aktivisti. Pripovedovala mi je, kaj se je zgodilo usodnega januarskega večera.

Bili so v hiši, ko je na okno narahlo potrkalo, kakor so bili domenjeni. Stara mama je odprla vrata, v hišo sta vstopila dva premražena partizana - terenca. Odložila sta le torbice, ko zaslišijo zunaj hrup in klice: "Odprite!" Bili so belogardisti, ki so zvedeli, kam se zatekajo partizani. Pričakali so jih v zasedi. Partizana sta zbežala skozi vežo po stopnicah na vrh, od koder se je prišlo na skedenj. Belogardisti so obkolili poslopje in streljali na streho skednja. Poskušali so razbiti luč na dvorišču, da bi se lažje približali skednju. Grozili so, da bodo zažgali poslopje, če se partizana ne vdasta. Terenca sta videla, da ni mogoče pobegniti, zato sta skrila važne zapiske in orožje v seno, da ni prišlo v roke sovražniku. Nakar sta se prepustila usodi.

Majda Valjavec, 5.b razred

JAZ IN TI

Moja prijateljica

Kakor vsi drugi, imam tudi jaz prijateljico. Ime ji je Alenka. Stanujeva zelo blizu. Velikokrat se skupaj igrava in hodiva na sprehode. Največkrat greva na sprehod z mojim mlajšim bratom, ki je zelo nagajiv. Kljub njegovi nagajivosti ga imam rada. Z Alenko hodiva k pevskemu zboru.

Včasih se tudi sporečeva. Toda ne za dolgo. Kmalu se spet spoprijateljiva. Med prostim časom najraje zahajava k atu. Ima majhne mucke, ki se radi igrajo z žogico. Ko moj bratec spi, imam največ časa za igro. Z Alenko se žogava, loviva in skrivava. To veselje pa ne traja dolgo. Kmalu se odpro vrata in iz hiše priteče moj mali nagajiv Primož.

Irena Hladnik, 6.a raz.

Moj prijatelj

Moj prijatelj je Andi. Ima modre oči in kratke, kostanjeve lase. Njegova lica so včasih rdeča, včasih pa bleda kot stena. Vedno je nasmejan. Kadar ga razdražiš, je jezen in se napihne. Z njim se dobro razumem. Hodiva v isti razred. Stanuje v sosednjem bloku. Večkrat grem k njemu. Pogovarjava se o tem in onem. Zelo rad se potaplja. Andi ima mnogo knjig, iz katerih izveva veliko več kot v šoli. Je srednje velike postave. Vedno ima na glavi kapo, na nogah pa čevlje ali copate. Večkrat pride k meni in skupaj gledava filme. Spoznal sem, da je zelo dober fant. Ko bova odrasla, bova postala potapljača. To naju zelo veseli. Pisala sva celo v Zabavnik in prejela odgovor. Večkrat se tudi spreva, pa se takoj spet spoprijateljiva. Zelo žalosten bi bil, če bi se za vedno sprla, zakaj takih fantov kot je on, je malo.

Robert Štucin, 6.a raz.

Moj prijatelj

Moj prijatelj je obenem tudi moj bratranec. Ime mu je Tomaž. Je moje starosti. Stanuje na Lancovem. Ko sva bila še mlajša, nisva bila taka prijatelja. Takrat sva se merila v močeh in je pogosto prišlo do pretepa, ki se je končal z jokom.

Sedaj se lahko reče, da sva res nerazdružna prijatelja. Meriva se v vožnji s traktorjem. Vendar je on bolj uspešen, saj ima na neprometnih poljskih poteh večjo možnost za vožnjo. Zato tudi vozilo boljše obvlada. Tudi v šoli mu gre boljše, kljub temu, da doma veliko pomaga. Kadar sva skupaj, se o tem veliko pogovarjava. Ko so pogovori končani, se začneva igrati, loviva se, plezava po drevesih v gozdu, jeseni pa nabirava tudi gozdne sadeže.

Na žalost so najina srečanja dolga le nekaj ur. To je za naju žalostno, saj bi bila rada veliko skupaj.

Andrej Valjavec, 6.b raz.

Moja prijateljica

Moja prijateljica stanuje v Kranju. Ime ji je Majdka. Stara je dvanajst let. Spoznali sva se pri smučanju. Včlanjena je v isti smučarski klub kot jaz.

Ko sem jo prvič videla, je imela lepe dolge lase, spletene v kite. Ker so ji bili dostikrat v napoto, se je ostrigla. Malo manjša je od mene. Največkrat nosi hlače ter tople pulovarje in jopice, ki jih splete njena mamica. Tudi najini starši se poznajo, zato jih večkrat obiščemo. Med šolskimi počitnicami sem ostala pri njej teden dni. Hodili sva po mestu in si ogledali predstavo v gledališču. Potem je kmalu zbolela. Ker je bila hudo bolna, ji je zdravnik prepovedal telovaditi. Žalostna je bila, ko nas je gledala, kako smučamo.

Sedaj, po dveletnem odmoru, zopet lahko smuča. Ravno včeraj sva se srečali na Jezerskem. Obe sva imeli v rokah drsalke. Skupaj sva odšli do drsališča in se drsali do kosila.

Mirjam Tepina, 6.b razred

Moj prijatelj

Prijatelja imam zelo rad. Spoznala sva se, ko je njegova družina pri nas kupila zemljo. Dom ima v Ljubljani. K nam pride vsake štirinajst dni in med počitnicami. Je velik fant. Hodi v gimnazijo. Ker sem manjši od njega, mi mami pravi, da sem palček proti njemu. Kadar pride k meni, se pogovarjava in igrava karte. Prijatelj zbira stare stvari, zato mu jih preskrbim. Pozimi se skupaj smučava in sankava. Kadar ga vidim, sem vesel, kajti potem se lahko skupaj igrava karte. Če nimava kaj delati, se s kolesom odpeljeva proti Bledu. Mojemu prijatelju je ime "obi. Ob nedeljah odpotuje nazaj v Ljubljano.

Janez Švegelj, 6.b razred

Moj bratec

Imam bratca, ki mu je ime Nacek. Star je pet let in je za ta leta kar majhen. Ima sivkasto modre oči, svetle lase in ob očesu ima majhno brazgotinico, ki jo je dobil lani, ko je plezal po kupu opeke. Je zelo poreden in večkrat se potepa. Če ga kličemo, se ne oglasi, zato ga moramo poiskati, da pride domov. Tudi nagaja rad, posebno pa takim, ki so manjši od njega. Zato pride domov večkrat objokan, ker mu večji otroci vrnejo klofute, ki jih on naloži manjšim. Skoraj vsak dan se tudi spre, toda čez nekaj časa je vse dobro. Spet se igra z otroki, s katerimi se je sprl. Kljub temu, da je tak, ga imam zelo rada. Napisala sem mu tudi pesmico:

Nacek
Imam bratca, po imenu Nacka.
Je vedno umazan in brbljav
in že večkrat je koga z lažjo naplahtal.
Vsi ga imamo radi zelo,
ker vedno postreže nam z novo lažjo.

Nevenka Smolej, 6.b razred

Novoletni večer

Sedim ob ognju in kot v sanjah se mi pred očmi vrstijo posamezni večeri, ki sem jih preživela v družinskem krogu. Nenadoma mi obstane pogled na ognjišču, kjer plešejo tisoči majhnih plamenov. V mislih se mi utrne spomin na večer, na hišo v očetovi rojstni vasi.

Prišla je zima in prinesla s seboj mnogo snega. Vsa družina se je na novoletni večer zbrala okoli novoletne jelke v veliki, starinski sobi. Prižgali smo lučke in zavladala je svečana tišina. Vpijali smo vase čudovite trenutke sprostitve, vse težave dneva so bile pozabljene. Nobena misel ni tisti hip kalila spokoja. Vsi smo se čutili povezane s to hišo, v kateri ima vsak predmet svoj globok pomen. Nihče ni čutil potrebe, da bi govoril, da bi se zganil, ali kakorkoli zmotil molk. Toda ta tišina ni bila gluha. Bila je napeta in pripravljena, da bi vsakogar, ki bi hotel povečati čar in ljubkost večera, sprejela medse. V polmraku se ni nihče bal, da bi ga kdo zbadal ali otipaval s pogledi, na vseh obrazih je sijala sreča.

Toda to ni dolgo trajalo. Takoj, ko smo zapustili sobo, smo si vsi nadeli maske, obrazi so se nam zdeli mračni.

Kmalu je ura odbila polnoč in od vseh so se slišala voščila: "Srečno novo leto!". Nato smo otroci odšli spat.

Tadeja Mali, 8.b razred

Obiskal nas je dedek Mraz

Malovrh Taljana
2. razred
Kovor

Tisti ponedeljek pred novim letom je prišel k sosedovim dedek Mraz. Jaz in moje tri sestrice smo bile vse na oknu. Zelo smo si želele, da bi prišel tudi k nam. In res je prišel. Kdo je šel proti mami, smo vse štiri hitele ven. Nobena se ga ni bala. Veselo smo se pogovarjali. Dal nam je pomarančo, mandarinc, naj bomo pridne. Nato je odšel. Mi pa smo gledale za njim.

Bil sem zamišljen

Bila je sobota. Sedel sem pri oknu in gledal snežinke, ki so ko solze padale na zemljo. Pusta megla se je začela vleči iz kotlin. Bil sem žalosten, ker nisem smel v gozd.

Zamislil sem se. Mislil sem na tiste dežele, ki trpe lakoto, sušo in jih napadajo kruti sovražniki. Mislil sem, kako lepo je v naši domovini. Tu je mir, svoboda in radost, tu je vsak človek svoj gospodar. Še enkrat sem se zamislil. Mislil sem na ljudi, ki trpe lakoto. Koliko kruha odvržemo v naši domovini? Drugje po svetu umirajo, pri nas pa se nekateri norčujejo iz kruha. „To ni lepo," si pravim. Tudi pri nas je lahko še vojna in tudi mi bomo morali potem iskati drobtinice, da ne bomo od gladu umrli. Toda sedaj smo v svoji domovini in zanjo je bilo prelito toliko krvi.

"Le zakaj sem žalosten?" se vprašam. Kmalu nato odhitim pisat nalogo. Te misli imam večkrat v glavi.

Marko Mali, 6.b razred

Rdeč dežnik in rdeča kri

Gledam skozi okno. Črni, težki oblaki se zbirajo nad mrko dolino. Sonce se skrije za oblake prav tisti trenutek, ko pogledam skozi okno. Tudi gozd, ves črn, se mi zdi nezadovoljen s slabim vremenom. Dovolj mi je dolgočasnega, enakomernega tiktakanja stare ure, pograbim moj rdeč dežnik in škornje. Urno preskakujem stopnice in že sem na dvorišču pred blokom. Dežna kaplja mi pade na nos, zato odprem dežnik. Razigrano odhitim na cesto in si prepevam priljubljeno melodijo. Pred menoj se vrstijo luže. O, te grde luže! Vendar mi je vseeno, če so. Danes se mi zdijo prijazne. V lužah opazujem hiše, ki se bohotno ogledujejo v njih. O, kako se delajo pomembne! Preskočim lužo, dežne kaplje mi delajo družbo. ČOF! Stopim v največjo lužo, se zarežim in odčofam naprej.

Naenkrat zaslišim za mano oglušujoč krik. Tako razburjen je ta krik! Ozrem se. Na cesti leži dekletce, s šolsko torbo in rdečkastimi lasmi. Prvošolka! Sklonim se nad njo, zazrem v njene ugašujoče oči, a se prestrašim njene rane. "Mama!" krikne in omahne nazaj. Zatajeno kriknem in bežim, bežim. Še pred nekaj minutami je deklica veselo hitela iz šole, a sedaj ji moči kite rdeča kri, ki ji curlja iz velike rane. Sama bežim pred seboj, rdeč dežnik se mi zlobno smehlja in tudi njega se ustrašim. Ustavim se pred zdravstvenim domom. Sporočim zdravniku o nesreči in odhitim domov. Planem v sobo in se zaklenem. Sesedem se na stol, po licih pa mi drsijo debele solze. Stenska ura pa kar naprej tiktaka, kakor se ne bi nič zgodilo.

Naslednji dan prebiram časopis. Oči se mi ustavijo na sestavku o nesreči. Tinka, deklica, je med prevozom v bolnišnico umrla. Zopet imam polne oči solz.

Alica Bubaš, 8.a razred

Kar tako, križem rok, ob vogalu vsega stojim

Sedim ob zvezku in pred mano poplesavajo matematične neznanke kakor razposajeni pravljični škrati. Trudim se, a ne gre. Slednjič naveličano zaprem knjigo in vključim

tranzistor. Zvoki lahkotne melodije napolnijo sobo in me spravijo v dobro voljo. Toda melodije je konec in iz radia zaslišim star napovedovalčev glas, ki kakor stara, hreščava lajna zopet pripoveduje oguljene pesmice o podražitvah, neprestanih bojih na Bližnjem Vzhodu, padcih plačilnih sredstev, o preizkušanjih raznih novih orožij in razstreliv. Ob tem se resnično lahko zamislim. Svetovni dogodki se vrstijo pred mano kot na filmskem platnu. Globoko v srcu čutim, da ne bi smela mirno sedeti ob njih. Vsak od nas bi moral nekaj storiti. Sram nas je lahko, moderni, civilizirani svet, da stojimo mirno ob strani, medtem ko na črni celini in še mnogokje drugod milijoni ljudi umirajo od lakote. Z denarjem, ki ga goltajo neprestane oboroževalne tekme, bi lahko nasitili ves svet. Ob tem nas je resnično lahko sram. Zavedati se moramo,da šele več majhnih potočkov da mogočno reko. Za popoln uspeh bi se morali združiti ljudje po vsem svetu v mogočen ocean, ki naj preplavi ves svet. Sama pa lahko le stojim ob vsem tem in nemočna zrem v svetovne probleme, kakor nebogljena Rdeča kapica v strašnega volka, kajti sem le drobna deklica z vsakdanjimi problemi.

Anka Šober, 8.a razred

Sem to jaz

Peljem se proti Zelenici. Sonce je ravnokar pokukalo izza gora. Smo že prispeli. Z avtomobila vzamem smuči in grem proti žičnici. Po nekaj minutah vožnje prispem na vrh. Brez pomislekov se spustim po zamrznjenem snegu. Čudovita vožnja. Spet sem na žičnici. Gledam smučarje, ki drzno smučajo po strmini in preiskušajo svoje veščine. Zakaj še jaz ne bi preizkusil, koliko zmorem. Stopim z žičnice in se zapeljem na hrib. Tam pogledam po plazu in vidim, da še vedno hitro vozijo. Tudi jaz se malo hitreje spustim, nekaj časa mi je šlo zelo dobro, potem pa sem preveč pretiraval in moja noga je odpovedala. Hitro so me odpeljali v zdravstveni dom. Sedim na stolu, bled, izmučen in še jezen po vrhu. Mavec mi je šel na živce, a kaj sem mogel pomagati. Doma gledam skozi okno prijatelja, ki se brezskrbno smuča po bregovih. Prestajam težke minute, ki so postale še težje, ko pride v sobo mati in mi pove, da si za nekaj tednov lahko odpišem smučanje. Nato pa reče nekoliko posmehljivo in zbadljivo, češ, kaj pa moreš, če je človek neroden. Vprašam se: "Sem to jaz, nerodnež?"

Mario Papler, 8.a razred

Sem to jaz

Dež neusmiljeno moči že prepojeno zemljo in veter še kar zavija in tuli. Tiho je vse naokrog, ulice so puste in odete v meglo. Tudi lepi, mogočni vrhovi gora so danes odeti v belo tančico goste megle. Stopam po ulici in odmev korakov se sliši v daljavi. V misli se mi prikrade ura matematike in žalosten spomin na šolo. Bila sem vprašana....
S trpkim izrazom na licu sem s počasnimi koraki odšla k tabli. S kredo v roki sem stala pred tablo in buljila v zapleteno enačbo. Sicer ni bila težka, nič koliko takih sem že rešila. Pa nič. Moje misli so bile daleč stran, zato se sploh nisem mogla zbrati. Tovariš me je začudeno gledal in me slednjič poslal v klop. Kot nesreča sem nekako presedela v šoli naslednji dve uri. S težkimi koraki sem se odpravila proti domu. V glavi mi je bučalo, v grlu stiskalo, v oči pa so mi silile solze. V ušesih mi je odmevalo: "Nezadostno, nezadostno, nazadostno....!" Prišla sem domov. Brez veselja sem pojedla

kosilo in legla na kavč. Premišljevala sem.... Ni mi šlo v glavo, da nisem znala. Nehote sem se spomnila na lepe ocene iz nižjih razredov. Redkokdaj sem dobila slabo oceno. Po licih so se mi usule debele solze. Solze žalosti in obupa. Res. Bila sem zelo žalostna. Vsega sem imela dosti. Moja glava je bila velika kot žoga. Nisem vedela, kaj naj delam, želela sem nezadostno oceno popraviti, pa se pri učenju nisem in nisem mogla zbrati. Zgrozila sem se. Kam je odšlo vse moje matematično znanje? Kam moja nekdanja samozavest? V joku sem se spraševala: "Sem to res jaz?" V grozi sem spoznavala, kako me je spremenila nezadostna ocena, koliko samozavesti mi je vzela. Nisem in nisem mogla verjeti spremembi. Toda vse skupaj je bila kruta resnica.

Darja Markič, 8.a razred

Včasih mi je hudo

Včasih razmišljam o starših, ki skrbijo za nas, mi pa jih vse premalo spoštujemo. Pa ne samo to, tudi ne poslušamo jih, ko nam hočejo le dobro, da bi se v življenju, ki nas čaka, bolje znašli. Velikokrat jih hudo razjezimo, potem pa v tej jezi razmišljamo in pridemo do zaključka, da se nam godi krivica. Včasih je to še res, velikokrat pa ne.

Tudi sama sem med takimi, ki bolj neradi ubogajo. Ne rečem, da nič ne ubogam, vendar pa se zgodi, da me zgrabi trma in za nič na svetu ne naredim tistega, kar mi rečeta oče ali mami. Seveda je potem hudo. Starši mi napravijo pridigo, ki pa mi je zoprna, čeprav vem, da mi s temi besedami hočejo le dobro.

Spominjam se prepira med mamo in menoj. Že nekajkrat mi je rekla, naj pobrišem posodo, jaz pa sem ji kot za stavo odgovarjala s svojim trmastim: "Ne!" Ne vem, kaj mi je bilo, ampak neviden glas mi je prigovarjal: "Zakaj bi jo brisala, saj jo lahko pobriše brat? Nikar je ne briši!" Mama pa me je zopet poklicala, naj pobrišem posodo. Toda v moji glavi je še vedno odmevalo: "Nikar je ne briši, nikar...!" Zaklicala sem ji: "Ne bom je brisala, saj lahko briše brat, ne bom je, da veš, ne bom!" Tokrat pa je bilo mami dovolj. Primazala mi je tako zaušnico, da se je na licu poznala skoraj cela njena roka. V začetku sem trmasto premagovala jok, potem pa sem stekla in ji zabrusila: "Sedaj pa nalašč ne bom. Ne bom in ne bom." Mama je bila zaradi mojih besed užaljena in rekla: "Le počakaj, se bova že še videli!" Tako se je končal prepir, ki se je vnel zaradi posode.

Seveda mi je bilo potem žal in sklenila sem, da se bom poboljšala. Tiho sem prišla v kuhinjo. "Mami, saj ne bom nikoli več. Sklenila sem, da se bom poboljšala," sem ji tiho rekla. Mama je dvignila glavo in se komaj opazno nasmehnila. Zopet sva bili dobri prijateljici. Zvečer pa sem še dolgo premišljevala o tem in hudo mi je bilo, da sem razžalila mamo, ki lepo skrbi zame.

Majda Istenič, 8.b razred

Včasih sem tako sama

Ko sem bila majhna, sem bila vedno doma. Nisem se igrala z otroki, le kdaj pa kdaj sem šla k sosedu. Z mlajšim bratom se včasih igrava, ko pa se naveličam, odidem v kakšen prazen kot, ker sem najraje sama. Tam včasih berem, kracam po papirju ali pa samo sedim in gledam skozi okno in premišljujem. Nekateri ljudje pravijo, da sem ošabna,ker z njimi ne govorim veliko. Ljudje žele, da z njimi govoriš na dolgo in na široko. Tega pa nimam rada.

Ne govorim veliko, ker nisem vajena veliko govoriti. V šoli rada klepetam s prijateljicami. Vendar te žive v mestu, hodijo v kino, na zabave in plese. Ker se nočem vmešavati v njihove pogovore, se raje umaknem v kak samotem kotiček, od koder jih opazujem. Vendar pa imam tudi nekaj domišljije. Ta me ponese v zanimive kraje, kjer preživim tisoče prijetnih trenutkov.

Irena Švab, 8.b razred

Nekoga moraš imeti rad

Žalosten dan. Nič mi ni do dela, zato odidem na kratek sprehod po gozdu. V šoli smo se sprle, vse so se znesle name. Nihče me ne mara, kakor tudi jaz nikogar ne. Sama hodim po pusti, snežno beli gozdni poti. Štejem drevesa, ptice in minute. Da, dragocene minute, ki hitijo, kakor da bodo zamudile vlak. Sedem ob drevo in zamižim. Okoli sebe vidim sošolke, ki me psujejo, karajo in mi očitajo, da sem vsega kriva...

Nenadoma mi začne nekdo peti. Odprem oči in pred seboj zagledam drobno sinico. Gleda me plaho, a ko jo pogladim po hrbtu, se me ne boji več, nasprotno, sede mi v naročje. Kako rada bi jo vzela s seboj domov! Veselo je njeno žgolenje. Spravi me v dobro voljo. Na razburjenje v šoli mahoma pozabim. Že jo vzljubim. Čas hiti, mrak se je že tiho prikradel na zemljo, zato sva se morali posloviti.

Pot proti domu se mi je zdela kratka, pa vendar vesela. Zdelo se mi je, da vse okrog mene poje in pleše. Že stojim pred domačim pragom. Še enkrat se ozrem v gozd. Preden vstopim, si mislim: nikogar nisem ljubila, a mala gozdna ptičica mi je dokazala, da nekoga moraš imeti rad, moraš imeti rad.....

Joži Žugič, 8.a razred

Nekoga moraš imeti rad

Večkrat se sprašujem, zakaj ljudje živijo v družinah. Zakaj otroci živijo pri starših, dokler se ne poročijo? Zakaj se sploh poročijo?

Bila sem na počitnicah pri teti. S stricem sta živela na deželi. Otrok nista imela. Strica skoraj po ves dan ni bilo domov. Dopoldne je bil v službi, popoldne pa je sedel v kakšni krčmi in popival. Domov se je vračal šele pozno zvečer. Smrdel je po pijači. Svojo jezo je stresal na ubogo teto. V obraz ji je metal kletvice, včasih pa jo je celo pretepel. Zamišljena sem opazovala vse to. Nekega dne sem teto kar naravnost vprašala: "Teta Vika! Zakaj iz dneva v dan prenašaš vse to? Zakaj se ne odseliš in zaživiš lepše življenje?" Teta pa je sedla zraven mene in začela pripovedovati: "Veš, ni vse tako, kot si ti misliš. Zelo rada imam svojega moža. Cenim ga in ne mogla bi živeti brez njega, pa naj bo takšen ali drugačen. To boš tudi ti prej ali slej spoznala. Nekoga moraš imeti rad, pa če tudi samo zato, da veš, da nisi sam na svetu. Ti si sedaj še navezana na mater in očeta. Pomisli, ko ju ne bo več, boš čisto sama. Zato si boš morala tudi ti najti človeka, ki te bo imel rad in kateremu boš lahko zaupala."

Tistega dne sem spoznala odgovore na vsa vprašanja, ki jim nisem vedela odgovora. Da, res je! Nekoga moraš imeti rad, drugače življenje ne more teči naprej.

Mojca Črnilec, 8.b raz.

Bilo mi je težko

Sedim ob odprti zemljepisni knjigi. Rada bi se učila, saj pišemo kontrolno nalogo, vendar se nikakor ne morem zbrati. Vedno znova se spomnim žalostnega maminega obraza. Malo prej je prišla domov. Bila je na govorilnih urah.

Bala sem se, da me bo oštela, morda celo udarila. Ko je stopila skozi vrata v kuhinjo, sem dvignila glavo iznad knjige in s strahom čakala, kdaj se bo pričela nevihta. Vendar se ni zgodilo nič takega. Mama me je samo pogledala in v njenih očeh sem opazila solze. "Kaj mi nisi obljubila, da se boš poboljšala?" mi je tiho rekla čez nekaj časa. Te njene besede so me bolj bolele kot vsaka njena klofuta. V grlu se mi je nabirala kepa. Nisem ji mogla odgovoriti, pa saj tudi nisem vedela, kaj naj ji rečem. Sklonila sem se nad knjigo in prebirala vrstico za vrstico, toda nisem vedela, kaj berem. Vedno znova in znova so mi zvenele v ušesih besede: "Kaj mi nisi obljubila...."

Do večera nisva spregovorili niti besedice. Bolela me je njena molčečnost. Preden sem šla spat, sem ji rekla: "Mami, saj se bom poboljšala, obljubim!" Kislo se mi je nasmehnila in rekla: "Upam, ampak ne tako kot sedaj." Še dolgo sem v postelji premišljevala. Spanec mi nikakor ni hotel zatisniti oči. Ta dan mi je bilo zares hudo.

Darja Stegnar, 8.b raz.

Spomin na otroške dni

Včasih, ko sem sam in ne vem, kaj bi počel, obujam spomine. Spominjam se dni, ko ni bilo treba hoditi v šolo. To so bili dnevi veselja in zabave. Nismo imeli nobenih obveznosti, zato smo se lahko potepali cele dneve. Poleti se nam je dan začel s prvim jutranjim soncem, končal pa s trdo temo. Med tem časom smo imeli komaj čas za kosilo in še to samo, če smo bili lačni. Ko smo se zvečer vračali domov, s strganimi hlačami seveda, smo šli največkrat spat kar brez večerje. Pa tudi jezili se nismo, saj smo vedeli, da kazen mora biti.

Spominjam se dogodka, ki mi bo še dolgo ostal v spominu. Gotovo se vsak veseli počitnic na morju. Tudi jaz sem se jih.

Ker nas je zgodaj zjutraj čakala naporna vožnja, so me starši spravili zgodaj spat. Rekli so mi, naj lepo zaspim, da bom zjutraj lahko vstal. Res sem kmalu zaspal. Sanjalo se mi je, da je že jutro. Oče, da me je zbudil, pa nisem hotel vstati. Rekel je, da bodo odšli brez mene. Ker sem bil zaspan, sem se s tem strinjal... Čez nekaj časa sem se zbudil. Bil je že dan. Pogledam po sobi in vidim, da očeta in mame ni več. Postelje so postlane in tudi ostalo je bilo v najlepšem redu. Tedaj se spomnim na sanje. Zgrozim se ob misli, da so starši odšli na morje brez mene.

Potolažila sta me šele oče in mati, ko sta se vrnila iz mesta. Tam sta kupila nekaj hrane za na pot. Povedala sta mi, da bomo odpotovali naslednji dan. Vse se je srečno končalo. Naslednji dan pa sem se zbudil prvi, saj sem se bal, da bom ostal doma.

Matija Radon, 8.b raz.

Zadnje leto v šoli

V kateri razred že hodim? V osmega. Kaj, žo v osmega? Ne morem verjeti. Saj ni dolgo tega, ko sem stopila čez prag osnovne šole v prvi razred. Tako boječa sem bila prvo leto! Z vsakim naslednjim letom pa sem postajala živahnejša in nagajivejša. Ni dolgo, kar sem se z drugimi otroki lovila po cvetočem travniku. Nagajala sem odraslim. Če pogledam nagajivo sestrico, se mi zdzdi, da sem to jaz. Prav taka je, kot sem bila nekdaj jaz. Od tega je minilo že osem let, a zdi se mi, da se je vse to dogajalo včeraj. Pa vendarle je minilo osem let in marsikaj se je spremenilo. Na travnikih, kjer sem se včasih igrala, stojijo sedaj hiše. Otroci, s katerimi sem se igrala, so odšli v višje šole in jih le redkokdaj srečam. Kmalu se bom tudi jaz poslovila od šolskih klopi. Izbrala si bom poklic in si poiskala delo.

Zdenka Germovšek, 8.a raz.

Jaz grem po veliki cesti v veliki svet

Ne spominjam se, da bi že kdaj z lahkoto brez premišljevanja pričel nekaj pisati. Premišljujem, zbiram dogodke, toda,ko pričnem pisati, mi zmanjka niti in potem zopet vse znova. Tudi danes je tako, čeprav sem mislil, da mi bo pero hitreje drselo po papirju.

Hitro, prehitro mineva čas. Brezskrbna otroška leta so neopazno zbežala mimo nas in z vstopom v šolo so se začele prve manjše skrbi. Z vsakim letom je šolsko delo postajalo težje in skrbi večje. Toda vse je prešlo tako hitro in že smo v zadnjem razredu. Le še nekaj mesecev me loči do konca šole in prišli bomo na razpotje. Kam se bomo obrnili, kam krenili? Cesta,po kateri bom zakorakal v nov svet, je dovolj velika. Stopal bom po cesti življenja, od katere vodi mnogo odcepov, ki vodijo v dobro in slabo. Ali bom izbral pravo pot? Ne vem odgovora. Želim stopati po začrtani poti, toda kdo ve, kam me bo pot zanesla. Vem leto, da tako lepo ne bo nikoli več, da bo delo in teža učenja vedno močneje legala na moje rame. Upam, da bom zdržal in dosegel to, kar si želim.

Ko bo še enkrat prišla pomlad in poletje prešlo v jesen, bom naredil prve korake po veliki cesti v veliki svet. O, da bi bila ta pot res pravilna!

Tomaž Madjar, 8.b raz.

V veliki svet

Dan za dnem sem posedala pri oknu in opazovala lastovke, ki so gnezdile v strešnem napušču stare hiše. Dan za dnem sem se spraševala, kdaj bodo vzletele te ptičke, drobcene lastovice. Vedno znova sem ugibala, katera bo prva vzletela. Vedela sem za vsak njihov gib in, ko je mati odletela iskat hrano, sem opazovala samo kljunčke, ki so se z lastovičkami vred pritajili na dnu gnezda. To se je ponavljala dneve in dneve.

Prišlo pa je poletje. Vse skupaj me je začelo že pošteno dolgočasiti. Nekega jutra sem kar odšla od okna, in to se mi je hudo maščevalo. Lastovice so vzletele! Hitro sem stekla k oknu. Lastovičke so se veselo podile po nebu in zdelo se mi je, da se še vrbe žalujke v parku poredno nasmihajo. Nebo je bilo jasno, kakor bi se vsi turobni deževni

oblaki umaknili veselemu žgolenju lastovičk. In kako so bile spremenjene! Prej puhaste in nemočne kepice so postale sedaj lastovke, ki si znajo že same poiskati hrano.

Zopet so neopazno minevali dnevi in tedni, in kar naenkrat je bila tu jesen. Ni minilo dosti časa in odletele so v veliki svet, kjer je narava radodarnejša s toploto. Še pomahati nisem utegnila, in že so izginile z obzorja.

Sedaj neutrudno štejem dneve do pomladi. Takrat, ko bodo izcvetele trobentice, zazvonili zvončki, in ko se bo narava rešila svojih ledenih okov, se bodo vrnile tudi moje lastovke.

Alenka Dolinar, 8.a razred

Bratranec Lukec

Lukec je moj najmlajši bratranec. Letos bo dopolnil dve leti. Doma je iz Škofje Loke. Ima svetle lase in modre oči. Rodil se je v Kranju.

Lukec je zelo zgovoren. Kdor Lukca ne pozna dovolj dobro, si vsak po svoje razlaga, koliko let ima. Nekateri mu jih prisodijo celo štiri. Zna več pesmic na pamet. No, včasih se mu kaj zatakne, pa mu povem, kako mora nadaljevati, on pa se začne smejati.

Kadar grem na obisk v Škofjo Loko in gledam televizijo, mi vedno nagaja, tako da ga moram prepoditi, ker mi ovira gledanje televizije. Če je na programu kakšna risanka, se kar "prilepi" na stol in gleda oddajo.

Ima majhno kolo. Kupil mu ga je stari oče iz Maribora. S kolesom ravno tako grdo, da ga kmalu ne bo stari oče prepoznal, ko bo prišel za praznike na obisk.

Lukec je pravi mali "razbojnik". Ker živi s staro mamo in očetom skupaj v hiši, ima tudi psa. Vendar ta pes ni njegov, ampak moj. Vedno se prepira in vpije, da je pes njegov.

Poleti je Lukec imel dalj časa želvo. Ker je ni dovolj pazil, mu je ušla, pa se ni več vrnila.

V Lukčevi sobi je še polno živali, vendar nobena ni živa. Zelo rad ima avtomobile. Najraje ima rešilni in plicijski avto.

Renata Godnov, 5.c razred

Človek, ki ga spoštujem

Kakšni smo ljudje? Ljudje smo različni in spremenljivi kot vreme. Nekateri spoštujejo življenje, delajo načrte za prihodnost, nekateri pa so malomarni do življenja in živijo le za danes. So pa še ljudje, ki so vredni, da jih človek spoštuje.

Jaz spoštujem veliko ljudi. Spoštujem očeta, mater, sestro, staro mamo, učitelje in seveda Tita. Najbolj od vseh pa spoštujem mojega očeta.

Spoznala sem, da je moj očka pravi družinski oče, ki skrbi za ženo, otroke in mamo.

Je srednje velike postave. Ima sive oči, že nekoliko osivele lase in vedno nasmejana usta. Je vesele narave, rad se druži z majhnimi otroki, da ji nagaja. Vestno skrbi za nas - njegovo družino. Nama s sestro pomaga tudi pri nalogi. Rad dela v vrtu in pravi, da je to njegov hobi.

Najbolj pa spoštujem pri njem to, da tako skrbi za svojo mamo. Vedno, kadar pride domov, gre najprej k njej, jo vpraša po zdravju, nato ji prinese kosilo in ji da zdravila. Velikokrat nam pripoveduje o njej in njeni preteklosti.

Jaz ga imam rada in vedno premišljujem, kaj bi bilo, če bi se ponesrečil ali umrl. Kadar pride domov, ga vedno pozdravim: "O očka!" On pa meni: "O, naša mala!" On mi namreč pravi naša mala, čeprav nisem več tako majhna.

Ne vem, če ima kdo v naši okolici tako dobrega, veselega in skrbnega očeta kot jaz.

Barbara Ovsenek, 7.c razred

DELO IN RAZVEDRILO

Pot do nagrade

Nekega dne sem prebiral Pionirski list. Opazil sem razpis indijskega časopisa Shankars Weenkly, ki je vabil mlade risarje k sodelovanju. Pazljivo sem prebral razpis in se odločil, da bom poslal svojo risbo v to daljno in prijateljsko deželo, ki ima zelo dobre odnose z vsemi našimi narodi. Tako sem se odločil predvsem zato, ker rad rišem in sodelujem na raznih tekmovanjih, pa tudi zato, ker čutim prijateljstvo do indijskega naroda, ki zelo trpi zaradi lakote. Pri tej odločitvi mi je veliko pomagal moj učitelj risanja akademski slikar Kamilo Legat. Tako sem narisal risbo in jo poslal v Indijo. Nisem preveč upal, da bi dobil nagrado.

Nedavno pa mi je oči kupil Delo. Začel sem ga prebirati. Naenkrat pa sem zagledal prispevek o nagrajencih natečaja. Pazljivo sem ga prebral. Ves vesel sem ugotovil, da sem med nagrajenci tudi jaz. Kar poskočil sem od veselja. To sem stekel povedat staršem. Tudi oni so bili veseli. Kmalu zatem sem dobil sporočilo, da imam na pošti paket. Šel sem ponj. Bila je nagrada iz Indije, prelepa medalja s številnim okraski.

Ta nagrada mi veliko pomeni. Vedno me bo spominjala na moja otroška leta in na prvi uspeh na tako velikem tekmovanju.

Marko Ručigaj, 6.a razred

Nagrada

Z Majdo sva stopili iz šole. Kot ponavadi sva proti domu šli počasi in mislim, da bi naju še polži dohiteli. Pogovarjali sva se o šolskih doživljajih in ugibali, ali bomo naslednji dan pisali pri zemljepisu kontrolno nalogo ali pa bo tovarišica spraševala.

Takoj, ko sem doma stopila skozi vrata, sem zagledala na mizi paket. Očka mi je prišel naproti in rekel: "Ali lahko uganeš, kdo ti je poslal ta paket in kaj je v njem?" Seveda tega nisem vedela, zato pa sem bila kasneje toliko bolj začudena. Hitro sem odložila torbo in stekla k mizi. Na ovojnem papirju je bilo zapisano, da je paket prispel iz Beograda. Papir sem kar strgala stran, ker sem bila preveč razburjena, da bi ga počasi odvila. Škatla je bila ovita v lep, rdeč papir, na vrhu pa je bila diploma. V ovitku je bil lep krožnik - nagrada za risbo. Držala sem ga v roki in ga nekaj časa nepremično gledala. Krožnik je izdelan iz treh kovin. Vanj so vdelani razni ornamenti. Res je čudovit. Očka mi je rekel, da sem lahko ponosna nanj, saj ga ne more vsak dobiti, če ima trojko pri likovnem pouku.

Ta nagrada, ki sem jo dobila v Indiji, me bo vedno spominjala na mlada šolska leta.

Marta Štalec, 8.b razred

Moji punčki je ime Marjetka. Zelo jo imam rada, ker se z njo igram. Vedno me uboga in nič ne joka.

Lukman Tatjana 1. a.

September

Prihaja mesec september. Njegova prosojna sinjina je dahnila čez ves svet. Skozi prosojno sinjino neba sije jesensko sončece. K njegovim žarkom letijo ptice selivke, odhajajo v toplejše kraje. Pastir kraj ognja pa jim piska na piščalko. S svojimi pozdravi jim zaželi srečno pot in ponovno snidenje spomladi. Tudi kmet, sklonjen nad njivo, se v mislih poslavlja od njih. Odpirajo se velika šolska vrata, v učilnicah pa zaslišimo veselo kričanje učencev. Vsak postane samozavesten in tudi najmlajših ni strah. Vsi smo pripravljeni na besede učiteljev, ki si jih bomo zapomnili in nam bodo kot geslo skozi šolsko leto.

Majda Valjavec, 5.b razred

Bila sem vesela

V tej zgodbi vam bom povedala, kateri dogodek me je v mojih otroških letih najbolj osrečil.

Bil je september 1970. Mamica je zelo pogosto odhajala v šolo. Jaz seveda še nisem vedela zakaj. Ko pa je nekega dne mamica odšla v službo, sem na okenski polici zagledala modro pismo. Iz radovednosti sem ga odprla. Buljila sem v papir, a ničesar nisem prebrala. Začela me je mučiti radovednost. Popoldne, ko se je mamica vrnila iz službe, sem jo vprašala, kaj piše v pismu. Videla sem, kako se je mamici zmračil obraz. Zato sem jo pustila pri miru. Zvečer, ko sva bila z očkom sama, sem vprašala še njega. On pa mi je na vprašanje odgovoril. Sedaj sem vedela, da grem čez nekaj tednov v šolo. Te dni sem bila tako srečna, da sem povedala to novico vsem otrokom. Očka je mamici povedal, da jaz že vem, da bom šla v šolo.

Naslednjega dne smo se z očkom in mamico odpeljali v Kranj. Tam smo kupili vse potrebno za šolo. Ni bilo dolgo, ko sem že prestopila šolska vrata. Vse prvošolčke je tovarišica prijazno pozdravila. Sedli smo za mizo in jedli torto. Prišli so dnevi učenja in pisanja.

Še leta 1970 sem rada pisala, rada risala in rada pela. V prvem razredu seveda snov še ni bila težka. Ko pa sem prišla v višje razrede, sem šolo skoraj zasovražila. Toda jaz ne mislim jemati veselja tistim, ki še ne hodijo v šolo in se veseli igrajo. Če se kdaj v šoli kaj zgodi, pa pomislim na otroke, ki ne morejo hoditi v šolo, če bi še tako radi. In ob teh mislih sem zopet srečna.

Romana Leitinger, 5.a razred

Skriti kotički

Stanoval sem še na Ravnah. Tam smo imeli s prijatelji kočo. Zanjo ni vedel nihče drug, kot Boris, Iztok in jaz.

Nekega dne smo se na dvorišču strašno dolgočasili. Sijalo je vroče sonce. Sedeli smo na garažah in se pogovarjali. Metali smo kamenčke na sosedove otroke, ki so se igrali. Naenkrat se zasliši strašen jok. Boris je vrgel kamenček Rudiju točno na nos. Hitro pride njegova mama in nas najprej ozmerja, potem pa nas še napodi.

Počasi smo odšli proti gozdu. Spotoma smo še razdivjali Aličevega psa Pikija. Menili

smo, da je tako razvajen, da še kosti ne bi pojedel, ker bi si še zobe polomil.

V gozdu smo sedli na štor in se pomenkovali. Prišli smo do ideje, da bi postavili kočo.

Odločili smo se, da bomo najprej poiskali prostor, potem pa bomo začeli graditi. Kmalu smo našli lep prostor pod divjim kostanjem.

Drugi dan že na vse zgodaj zjutraj smo vzeli iz kolesarnice kakih deset dolgih desk, ki nam jih je dovolil hišnik. Odnesli smo jih v gozd pod kostanj. Tam smo deske zabili v tla, nekaj pa smo jih pribili za streho.

Tako smo imeli svoj bunker, kakor smo mu pravili. Prinesli smo še nekaj drobnarij. V ta kotiček smo potem večkrat zahajali.

Matjaž Dolinar, 5.c razred

Skriti kotiček

Nekega dne sem odšla v Pristavo k sorodnikom. Ko sem prišla, mi je bratranec Iztok povedal, da otroci, med katerimi je tudi on, delajo leseno hišo. Od začetka mu nisem verjela in sem mu rekla, naj mi jo pokaže. Toda preden sva šla, sem mu morala obljubiti, da ne bom nikomur povedala. Nato sva odšla. Ko sva prišla do koče, so že zbirali streho. Kmalu je bila koča končana. Nato pa so na vrata pribili še pravo ključavnico. V koči so naredili še mizo in klop. Tedaj sva odšla z Iztokom domov v garažo po nerabljeno omarico. Odnesla sva jo v kočo, kjer smo jo pribili na steno. Nekaj otrok pa je šlo pogledat, če je kaj takega v gozdu, ker bi bila primerna za kočo. In res! Našli so pravo peč na drva in za peč tudi nekaj cevi. Peči smo se zelo razveselili. Takoj smo jo postavili v kočo in napeljali cevi. Nato smo odšli po malo vej, da bi jih sežgali. Igrali smo se zelo imenitno. Za skriti kotiček smo vedeli samo mi in nihče drug.

Vanja Roblek, 5.c razred

Zima

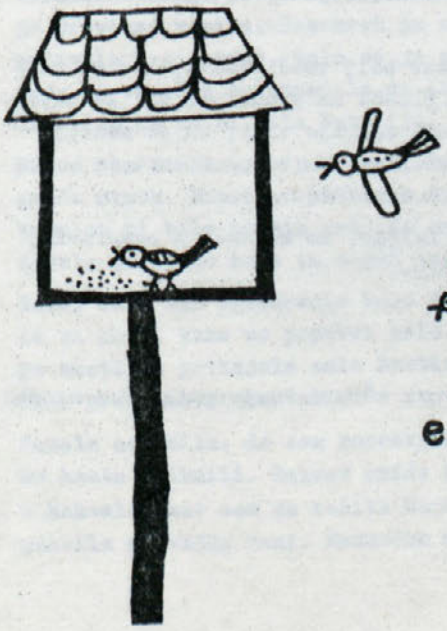

Naredil sem ptičjo hišico. Vsak dan čakam da bodo prišle ptičke. Ptičk pa je malo, ker ni snega. One so vesele, jaz pa sem žalosten.

Bida jožko 1.a razred

Smešna zgodba

Večina mojih prijateljev ima kolesa, zato se večkrat kam peljemo. Zraven tudi tekmujemo, kdo bo hitrejši. Nekega popoldneva smo se namenili peljati do Zviče. Ponce je močno pripekalo, nebo pa je bilo jasno kot sinje morje. Kakor vedno smo tudi danes drveli. Prišli smo na klanec. Pognal sem kolo, čeprav se je cesta spuščala in je imela dva ostra ovinka. Prvega, desnega, sem se že rešil. Prihajal sem v levi ovinek. Na cesti sem zagledal drobne kamničke, ob cesti pa se mi je smejala kamnita ograja. Pripeljal sem v ovinek. Ker je bilo veliko kamničkov, se jim nisem mogel umakniti. Tvegal sem. Zavirati nisem upal, ker bi me gotovo zaneslo.

Čeprav nisem zaviral, me je močno zaneslo. Z veliko hitrostjo sem pristal na cesti. Mislil sem, da bo moja pristajalna steza kamnita ograja, pa sem imel malo sreče. Kolo se je poslovilo od mene in jadrno odfrlelo dalje. Tudi kolo je kmalu izgubilo ravnotežje in z velikim truščem pristalo na vzletišču.

Pobral sem se. Moj nos je dobival obliko majhnega gomolja. Čeprav sem bil ves krvav, nisem hotel domov. Tovariši so se ustavili ob meni in me rotili, da moram domov. Končno sem se vdal in rekel: O. K., domov grem.

Tudi ta padec mene in mojih tovarišev ni spravil s tira. Še vedno drvimo in se lovimo.

Primož Legat, 7.b razred

Moje delo in moje razvedrilo

Kaj delam? Hodim v šolo, pišem naloge, se učim, včasih pomagam tudi mami. Toda to ni pravo delo. Zame je delo to, da nekaj resnično počnem, da nekomu koristim. Starejši, tisti, ko so že naredili šolo, pa delajo po tovarnah, pisarnah itd. Moje delo je le-to, da se učim. Mami pravi, da je moje delo poleg učenja tudi to, da njej pomagam. Vsi, ki delajo po tovarnah, pisarnah, skratka kjerkoli, delajo le zato, da dobijo denar, da se z njim lahko preživljajo. Jaz se ne učim za denar, tudi pobe ne pospravim za denar, ampak zato, da se bom nekaj naučila, da bo soba pospravljena. Zame je plačilo to, da v šoli dobim dobro oceno, da me mami pohvali.

Seveda je poleg dela tudi razvedrilo. Vsekakor je vsakomur bolj všeč zabava, kot pa delo. Vsakdo ima svojo zabavo. Jaz na primer najraje poslušam plošče na gramofonu ali se ukvarjam s papagajem, če pa mi je dolgčas, zaigram klavir. Mami najraje vidi, da je nedelja lepa in sončna, da se lahko obleče in odide na kratek sprehod. Jaz se pa v lepi in sončni nedelji poleti odpravim na kopališče, potimi pa na drsališče.

Moj dan je sestavljen iz razvedrila in dela. Ko napišem nalogo, ko se naučim pospravim, vzamem v roko knjigo in jo berem ali pa nagajam papagajčku.

Beti Praprotnik, 7.c razred

Otroci sredi ulice

Mali otroci se vedno radi igrajo. Ali doma, v vrtcih, največkrat pa na zraku, nekateri pa tudi sredi ulice.

Nekega dne sem opazovala otroke v Šiški na trgu komandanta Staneta. Otroci so se lovili in skrivali okoli posod za smeti, se igrali z žogami in se včasih pocukali za lase. Bili so vsi umazani.

Zagledala sem deklico, ki si mi je zdela zelo osamljena. Sedela je na pločniku in stiskala k sebi staro punčko, ki je bila brez ene noge. Žalostno je gledala otroke in si pela pesem. Mislim, da jo otroci niso marali.

Iz premišljevanja me je zbudila teta, ki sem jo čakala.

Še to. Menim, da se otroci ne bi smeli igrati sredi umazanih in prašnih ulic. Biti bi morali v naravi, na zelenicah in parkih. Tudi mame bi si morale vzeti več časa za vzgojo in higieno svojih otrok.

Maja Dornik, 7.b razred

Otroci sredi ulice

Bil je lep poletni dan. Brala sem zanimivo knjigo. Kar naenkrat me iz branja prikličejo otroški glasovi. Pogledam na most, kjer so se igrali otroci.

Naenkrat me knjiga ne zanima več. Opazujem dečke in deklice pri njihovi igri. Mojo pozornost pritegneta štiriletna Barbka in sedemletna Natalija. Vsaka je imela svoje igrače. Natalija; veliko, dolgolaso punčko s črnimi očmi in malega medvedka. Barbka pa je imela igrač za celo trgovino. Bile so to igrače, s katerimi ni vedela kaj počenjati. Imela je vse. Od punčke do medvedka, od skodelice do štedilnička. V veliko veselje pa ji je bil rdeč voziček, ki ga je skrbno varovala.

Vsaka izmed njiju je igrala lepo gospo in srečno mamico, ki je bila ponosna na svoje otroke.

Zgodilo pa se je, da je morala Barbka domov. Vse svoje igrače je zaupala Nataliji. Natalija je bila na to zelo ponosna. V voziček je naravnala vse Barbkine punčke in medvedke. Nazadnje pa je lepo položila svojo črnooko punčko in malega medvedka. Nekaj časa je previdno vozila. Naenkrat pa zdrvi po mostu. Toda nesreča nikoli ne počiva in ni počivala tudi sedaj. Kolo se je zadelo ob koncu in je odletelo z vozička. Toda to še ni vse. Iz vozička so popadale na tla tudi vse lutke. Za lutkami pa je padla še Natalija. Natalija pa ne bi bila Natalija, če svojega padca ne bi naznanila z jokom.

Hitro sem stekla, da pogledam, če je kaj hudega. Okoli nesrečne Natalije se je že zbrala gruča otrok. Hitro se prerinem do Natalije in jo poberem. Razen nekaj prask po kolenu in komulcu ni bilo hujših ran. Ko sem ji z robčkom obrisala prah, se je malo pomirila. Zagledala je strto kolo in zopet začela jokati.

Nekaj časa sem ogledovala kolo in voziček. K meni pride Marko, Barbkin starejši brat, in mi pove, kako se popravi kolo. Hitro popravim kolo, ker se je Natalija bala, saj je po cesti že prihajala mala Barbka. Uspelo mi je in Barbka še posumila ni, kaj se je zgodilo pred nekaj minutami. Še naprej sta se lepo igrali.

Vesela sem bila, da sem popravila voziček. Odšla sem domov brat knjigo. Otroški glasovi so kmalu utihnili. Takrat pride k meni Natalija. S seboj nosi malega medvedka. Da mi ga, v hahvalo, ker sem jo rešila Barbkine jeze. Nisem ga hotela vzeti. Toda stekla je in pustila medvedka meni. Medvedek mi je drag spomin, saj me spominja na moje otroštvo.

Renka Janc, 7.b razred

Iz sveta igrač

Tudi jaz sem bila nekoč majhna. Takrat mi je bilo življenje ena sama igra. Vse dneve, od prvega tedna življenja do tretjega leta, sem preživela pri stari mami v Lomu.

Očka in mamica sta mi nakupila igrač vseh vrst. Skoraj vse dneve sem preživela skupaj z igračami. Od vseh igrač mi je bil najbolj všeč majhen svetel medvedek. Tako mi je bil priljubljen, da sem ga vedno nosila s seboj v posteljo. Zjutraj, ko sem vstala, sem ga dala med ostale igrače. Nikoli ga nisem smela nesti k zajtrku. Če bi ga nosila, bi mi ga mama vzela in ga za teden dni skrila na podstrešje. Tako mi je obljubljala. Bala sem se, da mi ga ne bi snedle miši, zato sem ga rajši dala k ostalim igračam. Ta medvedek je ostal v mojih rokah do petega leta. Neke noči pa je izginil. Bilo mi je zelo hudo. Šele čez mesec dni mi je mamica povedala, da je medvedek odkorakal čez goro k sestrični Veroniki, ko je bila takrat majhna. Obljubila mi je, da ga bom še lahko videla. To me je za takrat potolažilo.

Tega medvedka ima sestrična Veronika že danes. Toda sedaj je ta medvedek že brez desne roke in čisto črn od umazanije. Vendar mi je njegova svetla barva, njegove ostro oči, vse ostale vspominu. Še danes ga vidim, tako lepega, kot je bil pred šestimi leti, kako sedi pred menoj, kako me gleda in pravi: "Mojca, ti si me imela najrajši."

Mojca Pogačnik, 5.b razred

Moje delo in moje razvedrilo

Delo naš učencev je predvsem učenje, učenje in zopet učenje. Učimo se, da bomo nekoč, ko odrastemo, nekaj znali delati in ustvarjati.

Seveda se včasih zgodi kak pripetljaj, ko popolnoma pozabim napisati nalogo ali pa pomotoma vzamem v šolo napačen zvezek. Včasih, ko sem dobro razpoložen, mi gre snov kar sama v glavo, v pustih, deževnih dneh pa le odsotno strmim v zvezke in na tablo.

Poleg učenja in pisanja nalog mi ostane še nekaj prostega časa, ki ga dodobra izkoristim. Kaj vse je moje razvedrilo! Sem strasten zbiralec značk, znamk, nalepk, prospektov in razglednic, ki jih v prostem času urejam in pregledujem.

Sem tudi vnet enigmat. Rad rešujem uganke vseh vrst. Problem pa je v tem, da vedno pozabim oddati rešitve nagradnih ugank.

Zelo rad berem knjige. Veliko sem jih že prebral. Bral sem mladinske zgodbe, potopise, pustolovske zgodbe, zgodbe o divjem zahodu.

Igram tudi klavir. Precej časa vadim. Zelo rad igram. V šoli sodelujem tudi v nekaj krožkih. Rad grem v naravo, na sprehod.

Naj povem še, da je moja velika strast televizija, ki ji posvetim veliko večerov. Radio le redko pride na svoj račun.

No, vse to je moje razvedrilo in delo. Veliko je teh drobnih stvari, ki so za nas zelo pomembne. Še vedno pa najdem čas za kino, prireditve, lenarjenje.....

Boštjan Kuljič, 7.a razred

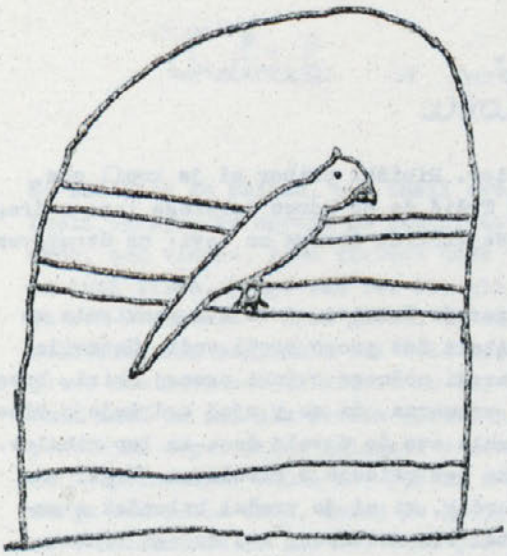

Moj papagajček

Jaz imam doma papagajčka. Je zelo lepe plave barve. Mava se zelo rada. Vsak dan ga hranim in menjam vodo. Tudi sladko mu dajem. Kadar vidi zunaj ptičke, žvrgoli.

Nataša Piškur, 1. a

Moje igrače

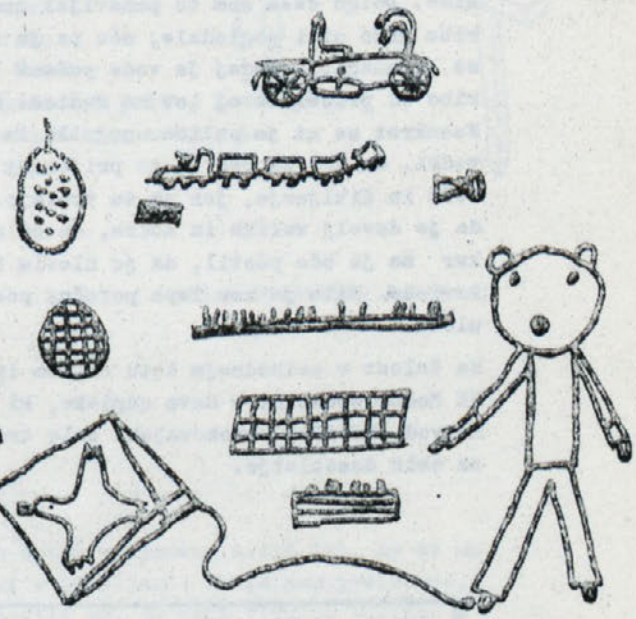

Rad imam moje igrače. Najraje se igram z žogo. Igrače imam spravljene v omari. V vsaki imam sobo polno igrač.

Kosmač Matej, 1. a Razred

Moje vragolije

Moje vragolije, to je moje razvedrilo posebne vrste.

Rada plezam po drevesih in se zuljam po vejah, posebno takrat, ko očka obira jabolka in moram pač malo nagajati, da se malo razjezi. Rada delam stoje, premete in mostove doma na travi, kjer lahko skačem, kakor se mi zljubi. Iznašla sem še nekaj novih načinov skakanja v vodo. Moj mucek je deležen mojega razvedrila. Njemu namreč nagajam, kakor in kadar se mi zljubi, on pa revček naveličan že vsega tega, jezen pobegne. Najrajši pa imam valjanje in sankanje po zadnjici, seveda po snegu. Pri tem razvedrilu pa je nekaj hujših posledic, kot na primer prehlad, kašljanje, smrkanje in najhujše je, da ne morem precej časa sedeti na zadnjici, tako kot se spodobi. Pa nič za to, to premine in zopet začnem s tem sankanjem po zadnjici.

Barbara Ovsenek, 7.c raz.

Na ribolovu

Najljubše razvedrilo v poletnih mesecih mi je ribolov. Ribiški pribor mi je kupil oče, ki je že dalj časa ribič. Tudi mene je vpisal v RD Tržič že ob koncu šolskega leta v drugem razredu. Od takrat hodim redno z njim na ribolov. Največkrat loviva na Savi: na Struževem, v Besnici, ali na Okroglem.

Letos junija sva ob lepem popoldnevu šla lovit v Zgornjo Besnico. Avto sva parkirala na travi ob cesti, hitro obula ribiške škornje in pohitela čez progo proti vodi. Ustavila sva se na najinem starem mestu, kjer se tok Save zaradi močnega ovinka precej umiri, breg je prodnat in lahko dostopen, pa tudi globina vode primerna, da se v njej zadržujejo ribe. Sava je bila čista, ura okrog šestih popoldan in imela sva še dovolj časa za lep ribolov. Uredila sva pribor, navezala balončke in umetne muhe ter pričela z ribolovom. Vrgel sem trnek, zaprl zaklopko in počasi začel navijati motorček, ki mi je vračal balonček z mušico. Dolgo časa sem to ponavljal brez uspeha. Postal sem nestrpen, saj mojega trnka ribe niso niti pogledale, oče pa je imel že dve lepi ribi. Sonce je šlo v zaton in začelo se je mračiti. Tedaj je voda počasi "oživela". Na gladini so se pojavili kolobarji in ribe so pričele svoj lov na mušice. Moja vztrajnost in potrpljenje nista bili zaman. Naenkrat se mi je palica upognila in mislil sem, da mi jo bo potegnilo iz rok. Takoj sem vedel, da gre za res in ga prijem ni majhen. Tako sva se nekaj časa borila: riba za svobodo in življenje, jaz pa za trofejo. Počasi sem jo pripeljal v bližino brega. Videl sem, da je dovolj velika in močna, da bi mi potrgala laks. Imel sem precej dela, posebno še, ker me je oče pustil, da jo ulovim brez njegove pomoči. Po nekaj minutah sem jo le izvlekel. Bila je res lepa potočna postrv, dolga 39 cm. Oba z očetom sva bila vesela tega ulova.

Na žalost v prihodnjem letu ne bom imel možnosti za ribolov na Savi. Pred kratkim so v HE Moste spustili v Savo odplake, ki so povzročile popoln pomor rib v Savi, vse do Medvod. Ribiški strokovnjaki celo trdijo, da bo Sava ostala po teh odplakah mrtva skoraj za celo desetletje.

Anton Umek, 7.c razred

Naš Vitor

Mi imamo psa, ki mu je ime Vitor. Je mlad škotski ovčar. Zelo rad se igra z mano. Dala sem mu svojega medvedka, da se z njim igra. Tudi na sprehod ga peljem. Z nama gre tudi muca. Vsi smo vesel.

Rovtar Minjana 1. razred Kovor

Vrabčka v poštnem nabiralniku

Ko sem bila še majhna, smo imeli svojo hišo. Okoli te hiše smo imeli ograjo, na ogradi pa poštni nabiralnik. Nekoč, ko sem gledala skozi okno, sem videla, kako vrabček nosi v nabiralnik majhne vejice in mahovje pa tudi blato. Drugi dan sem šla gledat, kaj to pomeni, pa sem zagledala v njem gnezdo in samico. Ko je samica odletela, sem zagledala tri bela majhna jajčeca. Vsako jutro sem nato hodila na vrt in kaj kmalu videla mladiške. Tudi mami in ati sta hodila gledat moje mladičke. Ker poštar ni mogel pisma odlagati v nabiralnik, sem sklenila, da iz prihrankov kupim nov poštni nabiralnik. Nekaj denarja sem imela sama, nekaj pa ga je prispeval očka in novi nabiralnik je bil tu. Tudi poštar je z zanimanjem spremljal rast mladičkov. In kmalu so ti mladički tako zrasli, da so prvič poleteli. Vsi smo bili veseli. Kadar pa je poštar, še potem, ko so ptički že odleteli, prinesel pošto, je zavpil: "Kako pa kaj Piškuričevi ptički?" Te ptičke smo imeli kar za svoje, saj so zrasli v našem nabiralniku in tudi jedli iz naših rok.

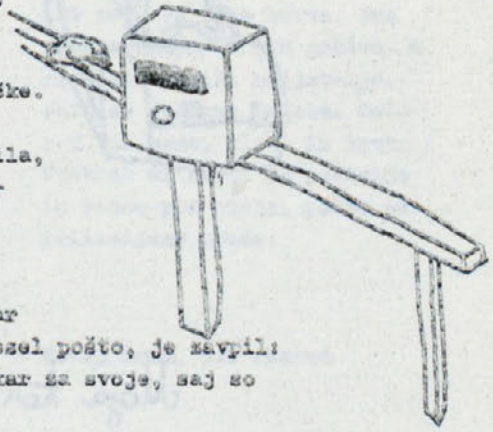

Miri Piškurič, 4.c raz.

Moj najlepši dan

Preživela sem že veliko lepih dni, a najbolj mi bo ostal v spominu tisti dan, ko so me izpustili iz bolnišnice. Bila sem na očesni kliniki v Ljubljani. Imela sem preiskave, ker so hoteli ugotoviti, zakaj megleno vidim. Ugotovili so, da imam virusno vnetje. V bolnišnici sem bila 21 dni. Ko je pretekel enaindvajseti dan, je prišel oči že zjutraj na obisk in vprašal zdravnika, kdaj lahko pride pome. Zdravnik mu je dejal jutri, ker mora danes dobiti še eno injekcijo. Oči mi je drugi dan prinesel obleko in jaz sem lahko šla domov. Bilo je zelo lepo, ko sem zopet lahko spala v svoji postelji. Tega dne ne bom nikoli pozabila. Spomnila sem se pregovora: Ljubo doma, kdor ga ima.

Polonca Ogrlar, 2.b raz.

Bila sem pri zdravniku

Z mamo sem šla k zdravniku. Ko sva prišli v čakalnico, je bilo že polno ljudi. Dolgo sva čakali. Čez nekaj časa naju je zdravnik poklical v sobo. Takoj je ugotovil, da imam angino. Zapisal mi je ospen tablete. Zdravnik mi je rekel, da ne smem v šolo. Ko sva se z mamo vrnili domov, je bil že mrak. Doma sem se preoblekla in vzela tableto. Potem sem šla v toplo posteljo.

Bernarda Malovrh, 3.c raz.

Moja torba

Ko so me izrezovali iz blaga, me je zelo bolelo, potem so me sešili in me dali v izložbo. Zdelo se mi je zelo čudno. Ko sem zvedela, da me bodo prodali, sem težko čakala, kdaj. Nekega dne je prišel deček in me vzel, potem se je z mano bahal. Doma je dal vame zvezke in knjige, puščice s svinčniki. A v šoli mi ni všeč. Eden je stopil name, da bi mi kmalu polomil vse rebra. Drugi me je tako brcnil, da sem odletela do table. Z mano so igrali celo nogomet. Kmalu sem bila zelo strgana. Želim pa, da bi deček bolj skrbel zame.

Boris Kos, 3.a razred

Moja torba pripoveduje

Pripovedovala vam bom, kaj vse sem doživela, ko so me izdelovali v tovarni.

Odločili so se, da bom rdeče barve. Ko sem bila narejena, so me poslali v trgovino. Kmalu je prišla moja lastnica. Ko jo je mamica poklicala in jo vprašala, kakšno torbo hoče, sem zvedela za njeno ime. Ime ji je Irena. S prstom je pokazala name in rekla, da hoče mene. Ko so me zavili, me je malo tiščalo, a je bilo kmalu dobro. Prišli smo domov. Irena me je pograbila in odnesla v sobo. Pokazala me je sestrici, sestrica me je z zanimanjem opazovala. Kmalu je vame zložila šolske potrebščine. Čez nekaj dni me je nesla v šolo. Prvo in drugo leto je bila z mano dobra. Tretje leto sem jo pa zasovražila. Vame odlaga razne odpadke,kakor da sem smetnjak. Včasih pa me tudi lepo pospravi. Joj, saj res, pozabila sem povedati, da mi je že trikrat zlomila ročaj.

Sedaj pa sem tako slabotna, da bom kmalu umrla. Toda zvedela sem, da me čaka smetnjak. Vesela bom, če mu bo Irena dala kakšni sestrični, pa čeprav za igranje.

Irena Jaklič, 3.a razred

Bila sem ignorana

Kakor večkrat, sem tudi tistega dne pospravljala po stanovanju. S sesalcem sem začela čistiti tla v dnevni sobi. Pa se mi je zgodila nesreča. Ročaj od sesalca mi je padel na mizo, ki je prekrita s steklom. Počilo je in steklo je bilo razbito. Vsa preplašena sem se začela jokati. S strahom sem pričakovala očka in mamico, ki ju ni bilo doma. Kako mučna je bila tista ura, ko sem čakala, kaj bosta rekla. Prišla sta, ozmerjala sta me, da sem neroda in tudi par klofut je padlo. Zelo sem bila užaljena, ker to je bila le nesreča. Pa tudi dober namen sem imela pospraviti stanovanje in razveseliti starše!

Jolanda Bavec, 3.a razred

T E L I Č E K

Moja babica ima štiri krave. Ko sem bila pri njej na počitnicah, je ena krava skotila telička. Bil je svetlo rjave barve, po hrbtu pa je imel bele lise. Noge je imel zelo dolge. Ime so mu dali Lisko.

Čez nekaj dni je bil velik, meni do pasu. Ko sem prišla v hlev, je začel teči po vsem hlevu. Zelo se je prestrašil. Zato sem raje odšla iz hleva.

Čez nekaj dni sem morala domov. Zelo sem bila žalostna, ker sem morala zapustiti Liska. Sedaj je ta teliček že odrasla krava.

Snežana Kostič, 4.c razred

Zgodba o ptičku

Ko sem stopil na dvorišče, sem na cesti zagledal ptička. Stekel sem k njemu in ga pogledal. Mislil sem, da je lačen, zato sem hitro stekel domov po seme. Kmalu smo videli, da ptiček umira. Bili smo žalostni. Nato smo skopali jamo in ga pokopali. Nabrali smo cvetice in jih dali na njegov grob. Žalostnih obrazov smo se vrnili domov.

BOŠTJAN MEGLIČ, 2.b

MOJ LJUBLJENČEK

Imam mucka, ki mu je ime Muri. Domek ima v škatli. Škatla je v kuhinji pod mizo. Mucek je debel, ima dolgo dlako in košat rep. Je črne barve. Ima majhna ušesa in črn gobček. S psom sta velika prijatelja, zato se večkrat igrata. Zelo rad ima meso, mleko in kruh. Večkrat mi skoči na posteljo in zleze pod odejo, potem pa priliznjeno prede.

Matej Grum, 3.b razred

MOJ PRIJATELJ

Moj prijatelj je Matej. Spoznala sva se v 2.a razredu. Je nekoliko mlajši od mene in ima svetlejše lase od mojih. Tudi v šoli sediva skupaj.

Včasih gre z menoj na dom. Hodila sva v Ročevnico, da sva pekla krompir. Družbo sta nama delala moja sestra Renata in Matejev pes Bor. Sedaj pa, ko je tako kratek dan, sedeva v stanovanju k namiznem nogometu, pregledujeva knjige ali se igrava kakšne igre. Pospremim ga na avtobus, ker stanuje na Trgu svobode v Tržiču.

Želim, da bi bila še naprej dobra prijatelja in da bi bil dan prav hitro daljši, da bi lahko zunaj brez skrbi pregledovala gozd in travnik v Bistrici. Želim tudi, da bi hitro minil čas pouka, da bi se med počitnicami sestajala ves dan.

Aleš Oman, 3.b razred

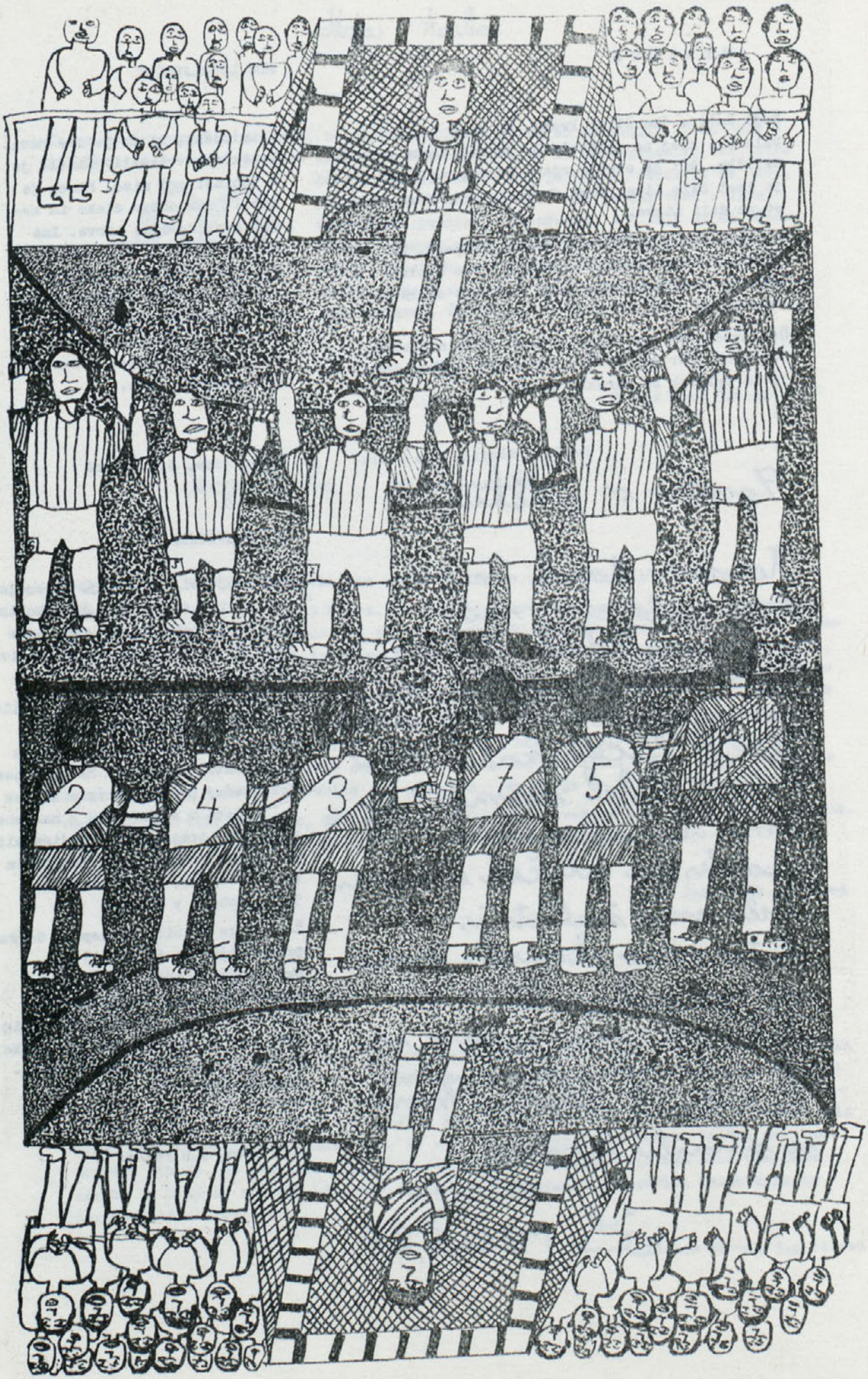
2
4
3
7
5

NAŠE PESMI

ZAJEC IN MEDVED

Prišel je medved k borču zajcu
in rekel mu tako:
"Ker všeč mi tvoje je posestvo,
ponujam tole ti kupčijo:
jaz dam tebi glavo zelja,
ti pa meni vse, kar hočem."
Mu zajec odgovarja plaho:
"Spoštovani boter medved
naj mi oprostijo,
toda jaz danes nisem za kupčijo."
Razjezi se boter medved:
"Kaj, ti mali pritepenec,
ti tako si še predrzen,
da prekrižaš mi račune
in uničiš mi kupčijo.
Izgnal te iz gozda bom za kazen
in sam si vzel posestvo tvoje."
Pa zajec pade na kolena
in prosi, naj mu boter medved oprostijo,
ker je bil tako predrzen
in uničil mu kupčijo.
Še bolj medved razjezi se,
zajca prime on za vrat
in pohrusta za kosilo.
Vedno je bilo tako.
Močnejši zmaga
in šibki mora se umakniti,
pa čeprav mu ni do tega.

Marko Ručigaj, 6.a razred

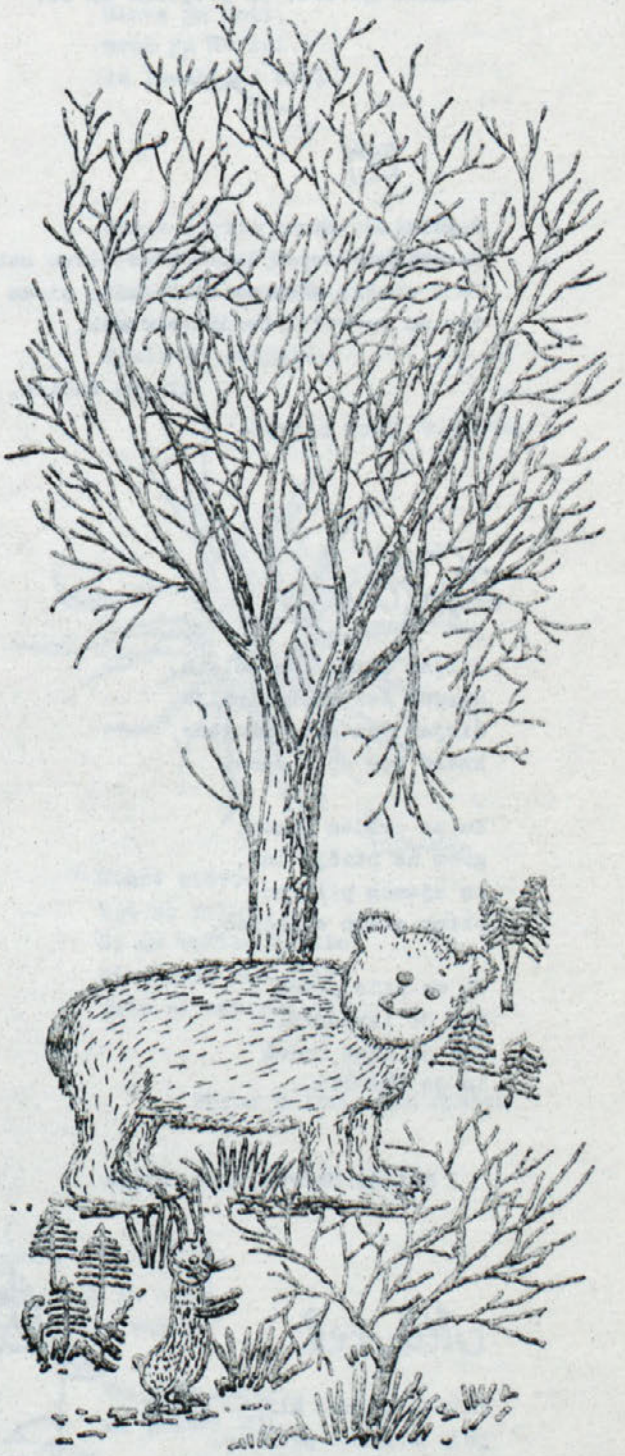

Balonček

Metka pisala pismo je sončku.
Kdo mu ponese ga v širno nebo?
Metka brž reče rdečemu balončku:
"Ponesi ga brž, da prepozno ne bo!"

Pokličimo veter,
da balonček spet letel bo v širno nebo.
In k sončku ponesel bo Metkino pismo
ter mu sporočil pozdrave otrok.

Balonček plava čez širne doline,
k sončku rumenem napotil se je.
Toda zdaj pa ni vetra,
ki gnal bi balonček naprej.

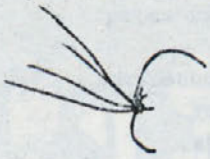

Alenka Bedina, 5.b raz.

Dirjam

Dirjam čez griče zelene,
dirjam čez ceste, polja,
dirjam čez gore snežene,
kmalu bom spet doma.

Ko pa pridem domov,
grem na ptičji lov,
pa ujamem ptičico,
ptico zlato siničico.

Ta me milo prosi,
naj jo izpustim,
jaz pa tega nočem
in jo obdržim.

Nataša Medved, 7.c razred

Poredni zobek

Zjutraj naš Peter
začuden je vstal,
en zobek brez njega
nekje je ostal.

Zobek, ti mali,
le kam si se skril?
Če nočeš, bom drugega
kmalu dobil.

A zobek potepal
po svetu se je,
na Petra pozabil ni,
vrnil se je.

Zdaj Petru se v ustih
nov zobček blešči.
Vreden je več
kot zlatniki tri.

Irena Ljubančič, 6.a raz.

Mlinček

Klipe, klope, klipe, klope,
poje mlinček pesmico,
klipe, klope, klipe klope,
zdaj gremo v galope.

Potrebujem mokico,
belo, belo, mokico
ter cekin rumen,
vija, vaja, ven.

Damjana Šarabon, 6.a raz.

Kvak, kvak, kvak

Mati žaba godrnja,
ker njen sin tako reglja.
Rega, rega, kvak, kvak, kvak...
joče mali spak,
rega, rega kvak, kvak, kvak....

Andreja Gros, 6.a raz.

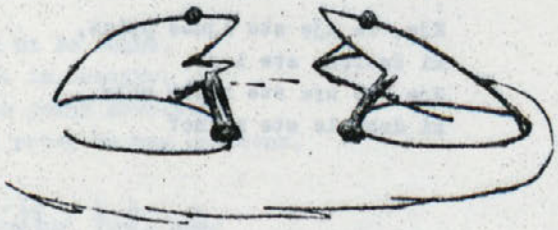

Ptičica

Na okno je priletela ptičica -
moja ljuba siničica.
Prosila je hrane, čiv, čiv, čiv,
zrna, kruha in še kaj.

Ko pa ptičica se je najedla,
nazaj vzletela je v nebo,
in nikoli več se ni vrnila,
meni je zato hudo.

Zdenka Čino, 4.c raz.

Tinček Tonček

Tinček, Tonček je bolan,
to je res prečudna stvar.
Glava ga boli,
meni pa se zdi,
da lenoba ga drži.

Sonce skrilo se je za goro,
mrak pokril je vso zemljo.
Zvezdice zapojejo,
da otroci mali
kmalu bi zaspali.

Andreja Gros, 6.a raz.

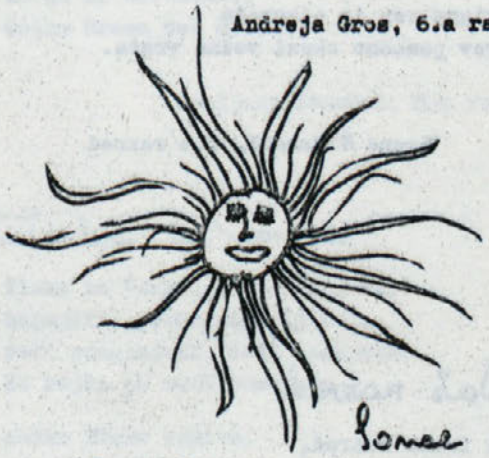

Sonce zlato,
kje si bilo?
Si se vodice napilo?
Si ogrelo zemljico?
Dalo si nam mamico.

Mojca Hrovat, 6.a razred

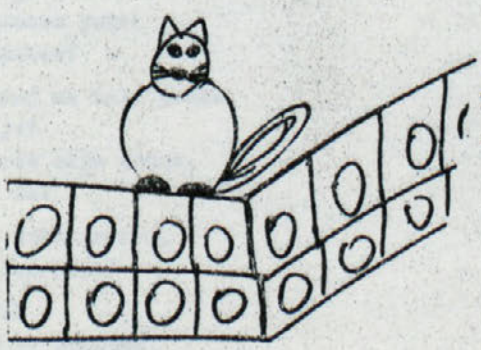

Naš mucek

Naš mucek je bel -
pa strašno vesel.

Na peči sedi,
se presti uči.

Andreja Gros, 6.a razred

Naš mucek

Danes zjutraj, mucek naš,
čudno zgodaj že je vstal.
Oh, pomota, nič ni čudno,
saj očka naš bo pujsa klal.

Mama že od jutra pridno dela,
mucek spremlja jo z očmi,
kot bi hotel reči ji:
"Prosim, jesti daj mi zdaj vsaj ti!"

Mama je takoj ugotovila,
da se danes mucku cedi slina.
Pobožala ga je po glavi
in mu dala kos krvavi.

Mucek plane hopla, hop,
že je v ustih držal mastni snop.
Dvigne rep in odkoraka
prav ponosno skozi vežna vrata.

Irena Aljančič, 6.a razred

Naš razred

Mi imamo razred,
razred, ta pa ta:
vsi se v njem učimo,
kakor se le da.

Res je ta naš razred
včasih malo nor,
no, pa kaj zato,
če včasih kako čepičimo.

Eni se tam žogajo,
drugi skačejo,
tretji klepetajo,
četrti vpijejo.

Mi imamo tablo,
tablo iz lesa,
vsi po njej kracamo,
kakor se le da.

Liljana Ribič, 5.b razred

Oblaki

Plavajo oblaki,
lepi, prosojni,
po nebu, sinjini
in gledajo nas.
Včasih zajočejo
nad hudobijo,
takrat pod streho
se skrije vsak.

Kje?

Kje, le kje ste ljube ptice,
ki žgolele ste lepo,
kje, le kje ste rožce moje,
ki dehtele ste močno?

Nevenka Smolej, 6.b razred

Zakaj toko

Zakaj pozimi trava ni zelena
in gozd je prazen, pust?
Medveda se ni bati, ker on spi,
le zajček dolgouhi se podi.

Zakaj imajo vedno prav odrasli,
ko zjutraj spala bi, moram vstati,
zvečer, ko čula bi,
pa moram spati.

Zakaj v šolo moramo hoditi,
počitnice želeli bi neskončne?
Se v šoli moramo pridno učiti,
plesali raje polke bi poskočne.

Mojca Repič, 5.a razred

Pričakujem dedka Mraza

Vsa vesela pričakujem dedka Mraza,
jutri obiskal me bo.
Čokolade in bonbone
mi ta stari mož prinesel bo.

Želim si pa še žogo:
belo, modro, pisano,
da skakala sama bi:
en dva tri, en dva tri.

Rada bi še sanke,
smuči in drsalke;
in še jelko novoletno,
šele potem bo res prijetno.

Majdko boli zob

Naši Majdki zob se maje
in boli jo, joj, tako,
da se joče in vzdihuje,
ko da smrt stoji pred njo.

"Boš kaj žalovala mama,
kadar črni me možje
v beli krsti odnesejo
in v črn grobek polože?"

Mamica pa nič ne reče,
samo tiho se smehlja.
V roko vzame nit in zobek
Majdkin že na njej binglja.

Bolečine so pri kraju,
svet ni temen več in grd.
Spet je Majdica vesela -
kdo bi mislil še na smrt.

Zakaj tako

Zakaj je tako
in nič drugače?
Zakaj ni danes jutri
in jutri danes?

Zakaj včeraj ni bilo pouka,
danes pa je?
Zakaj enkrat sije sonce,
enkrat pa ne?

Zakaj gre avto naprej,
zakaj ptički pojo?

Zakaj tako?
Zato, ker ni drugače,
pa naj bo, kot je in bo.

Maja Kolar, 5.a razred

Dedek Mraz

Dedek stari s sivo brado
se odpravljal je s sanmi,
svrhan koš si predse dal
in v vas se pripeljač.

Vsi otroci so veseli,
ga pozdravljajo lepo,
okrog njega se zbero,
ga lepo poslušajo.

Za pečjo se spet zbero
in si vse ogledajo,
kar dobili so v dar,
saj dedek Mraz je že oddirjal.

Vsako leto bo tako.
Ko pa mi odrastemo,
dedka Mraza več ne bo.

Damijana Šerabon, 6.a raz.

Tinka in Tonka

Tinka in Tonka, sestrici mali,
nagajivi, prebrisani in zali,
radi razgrajata, radi nagajata,
še rajši pa mami pomagata.

Kadar Tinka pomiva,
je mokra vsa stena,
kadar Tonka kuha,
pa je zažgana vsa skleda.

Ko mama pride domov,
se ustraši tega nereda.
Na mizi zažgana ji skleda stoji,
a zraven objokana Tonka sedi.

Tinka je žalostna
pred kuhinjo obstala,
saj pred njo plava
že cela poplava.

Tinka in Tonka, sestrici mali,
nagajivi, prebrisani in zali.

Romana Leitinger, 5.a razred

OTROŠTVO

Ni še dolgo,
ko bili smo mali,
ko na dvoriščih
in križiščih
smo se mi igrali.

Brcali smo žoge,
punčke previjali,
kuhali iz blata jim omake.

Kako lepo bi bilo,
ko bi vse življenje
vsi se le igrali.
Vendar kaj,
ko ne bi prej nič znali!

Francka Jerala, 8.a razred

Sonce in pionirji

Zlato sonce tam na nebu
nam ves dan se že smeji,
nas privablja tja na trate,
da bi se igrali mi.

Toda mi smo pionirji,
nočemo igrati se,
raja se lepo učimo,
za boljše, daljne dni...

Damjana Šarabon, 6.a razred

Zajček

Zajček je šel na potep.
Obuje črne copatke, tri lepe kravatke.
Rdečo okoli vratu,
zeleno okoli pasu,
rumeno pa kar na rep.

Ko je prišel domov,
ni imel lepih copatk,
ne lepih kravatk,
glavo pa je imel,
da je lepo zapel.

Veljko Boldin, 4.c razred

Domovina

Domovina naša je najdražja,
saj smo zanjo dali žrtve,
veliko žrtev in še več,
saj to je naša domovina.

Sedaj pri nas ni vojne,
pri nas zdaj vlada mir,
saj smo Nemce prepodili,
osvobodili rodno vas.

Bojana Kališnik, 4.c razred

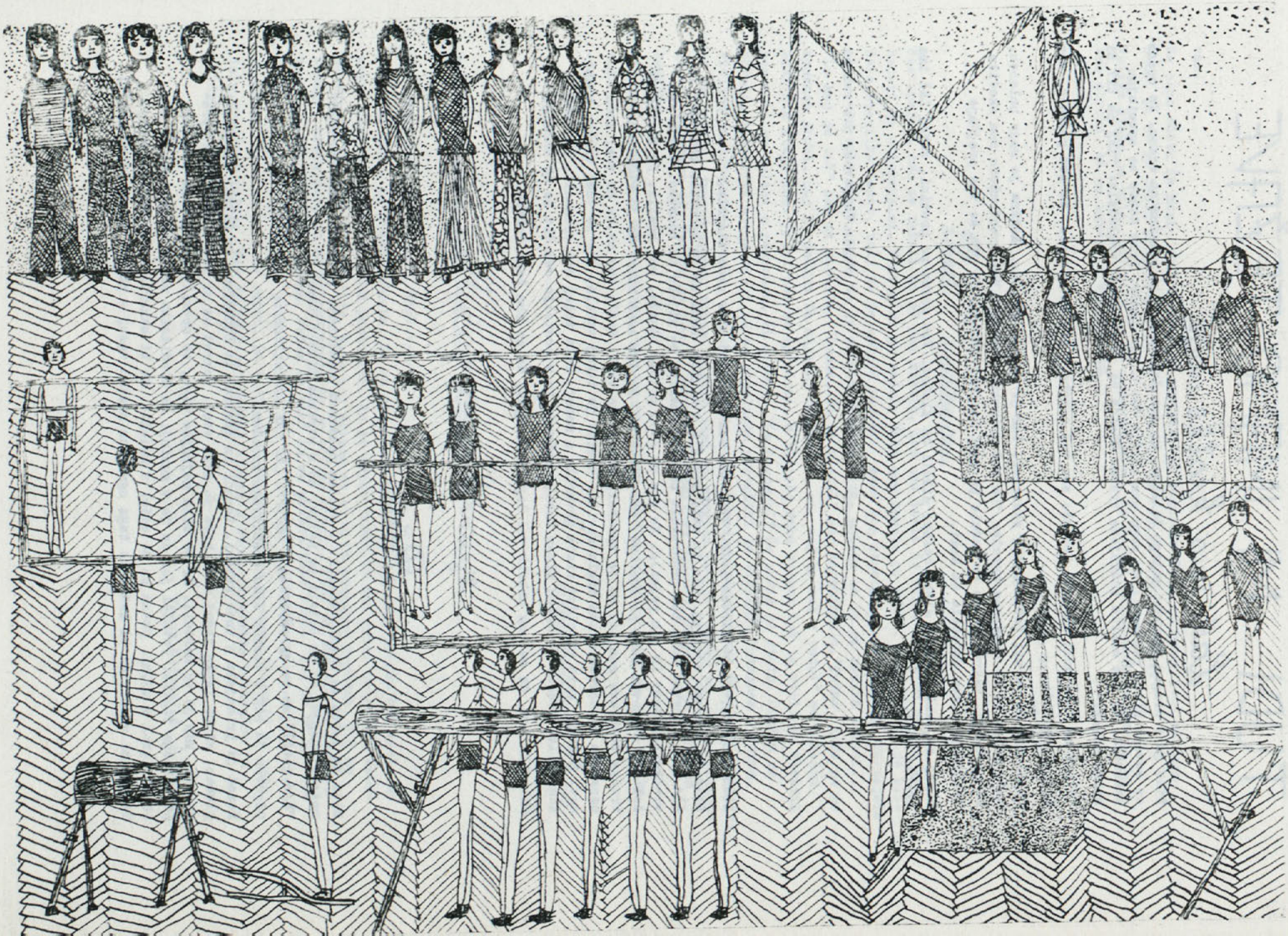

TUDI MI IMAMO TEŽAVE

Laž ima kratke noge

Bilo je v drugem razredu mojega šolanja, ko sem dobila v šoli nezadostno oceno. Te ocene se seveda nisem razveselila, zato sem prišla vsa bolna domov. Prav dobro se spominjam trenutka, ko sem odprla kuhinjska vrata. Mamica me je začudeno pogledala: "Kaj pa ti? Si morda bolna?"

"Glava me tako boli in tudi drugače sem vsa narobe," sem se zlagala. Ko sem pojedla, sem šla v posteljo.

Tisti dan pa je bil roditeljski sestanek. Tam je mamica zvedela, kakšna je moja bolezen, zato me je že iz predsobe karala: "Le brž pripravi palico!" Vsa prestrašena sem skočila iz postelje, takrat pa so že padale po meni batine, takšne, da jih še vse prejšnje življenje nisem občutila na koži.

Sedaj se, kadar dobim slabo oceno, nikoli ne zlažem. Vse povem po pravici, zakaj laž ima kratke noge.

Majda Valjavec, 5.b razred

Zelo grdo je, če se človek laže. Tudi jaz sem se nekoč prav grdo zlagala.

Bilo je v sredo zjutraj. Oče in mati sta šla v službo. Meni se je zahotelo bombonov in šla sem v dnevno sobo ter prebrskala očetovo omarico za pijačo in bonbone. Vzela sem vrečko bombonov in jih pojedla. Ko sta ob dveh prišla starša, smo kosili. Po kosilu je šel oče v dnevno sobo po bonbone, ker je vedel, da jih imam rada. Ko je videl, da vrečka bonbonov manjka, me je vprašal, kdo jo je vzel. Rekla sem mu,da ne vem, toda nasmeška na obrazu nisem mogla skriti. Mamica je takoj vedela, kdo je vzel vrečko bonbonov. Starša celo popoldne nista govorila z menoj. Šele tedaj sem spoznala, kaj sem zagrešila. Zvečer za kazen nisem dobila večerje in v posteljo sem šla že ob sedmih.

Sklenila sem, da ne bom nikoli več lagala in upam, da se bom tega držala.

Alenka Bedina, 5.b razred

Požar

Bilo je letos na Stari Vrhniki. V vročem poletnem popoldnevu je sredi vasi izbruhnil požar. Ljudje, ki so delali na polju, so s strahom hiteli domov.

"Kje gori?" so se spraševali.

Odgovor je bil v temnem dimu sosedovega kozolca.

Pomoč je prihajala z vseh strani. Domači in gasilci iz Ljubljane so hiteli uničevati plamen, ki bi lahko zajel tudi hiše po celi vasi. Takrat se ni nihče imel časa vpraševati, kdo je to naredil. Ko je bilo najhujše mimo, so opazili jokajočega domačega petletnega fantka. Povedal je, da je v kuhinji na štedilniku našel vžigalice. Že tam se je igral z njimi. Potem pa je odšel v kozolec, da bi zakuril čisto majhen ogenj. Seveda ni vedel, da bi lahko iz tega ogenjčka nastal ogenj - požar, ki bi lahko uničil

vas.

Ne samo očetu in mami, tudi bratcu in sestrici so pogorela drva, pripravljena za zimo, seno, ki so ga imeli pripravljenega za živino in še veliko drugih stvari.

Velika škoda je bila, povrnila jo je zavarovalnica. To je bil velik nauk za fantka in vse otroke, ki se igrajo z vžigalicami.

Renata Godnov, 5.c razred

Pred nastopom

Nastopajoči smo se zbrali že ob pol šestih, ker smo imeli še vajo. Kmalu so začeli prihajati še obiskovalci. Nastop se je začel. Bila sem deseta po vrsti. Bolj, ko se je bližala številka deset, bolj me je začelo skrbeti, kako bom izpeljala svoj nastop. Postajalo mi je vse bolj vroče, srce mi je začelo hitreje biti, kolena so se mi začela tresti... "Le kaj je to?" sem si mislila. "Trema, to je tisto!" sem zavzdihnila."Čudno, kako me po neumnem skrbi, saj to počnem že najmanj dvajsetič, no, saj bo vse v redu!" se tolažim. Zaslišim svoje ime. Mrzel pot me spreleti. S tresočo roko vzamem lok in violino. Tovariš Zazvonil me oplazi s pogledom, ki govori: "Le pogumno!" Že sedim na stolu. Skušam se zbrati, zbistriti svoje misli in se popolnoma posvetiti le violini. Potegnem z lokom, violina pomirjevalno zapoje, z očmi razbiram note. Nenadoma me mine vsa napetost, misli se mi zbistrijo, jaz pa igram, igram... Pred očmi mi zmanjka not in zavem se, da je skladbe konec. Oddahnem si. Nastop je uspel. Tovariš Zazvonil me pohvali in to mi je največja nagrada.

Vidite, hotela sem vam povedati, da nastop ni samo svečan trenutek, pač pa tudi velika muka.

Milena Fornazarič, 7.b raz.

Mučno pričakovanje

Ena, dve, tri, štiri, pet, šest.....

Sedim na stolu in štejem minute. To so dragocene in zadnje minute, preden bom sedla na stol. Toda do konca še nisem pomislila, že se odpro vrata in med njimi se pojavi zobozdravnik. "Klemenčič!" pokliče. Kako naj zlezem na stol in postanem nevidna. Nič ne pomaga, nisem nevidna in zobozdravnik me je očitno opazil, kako nerada stopim naprej. Rada, nerada, vstopiti moram. Sedem na stol in se primem tako močno, kot da bi pravkar prišla iz bazena. Mrzlično premišljujem, kaj naj storim. Zobozdravnik se mi približa s kleščami. Usta se mi sama odpro, po ordinaciji pa se razlega grozen: "Aauuu!" in nato dolg trenutek tišine. Vse je končano. Srečna zlezem s stola, pograbim kartonček in odidem iz ordinacije.

Vesna Klemenčič, 6.a raz.

Saj nisem hotela

Stali smo pred učilnico za tehnični pouk. Bili smo razposajeni. Nekateri so se lovili. Primož je sedel na svoji torbi in se učil srbohrvatsko pesmico. Med učenjem je vzdihoval in šobil usta, da smo pokali od smeha. Z Alenko sva stali v kotu. Nenadoma je iz torbe potegnila svoj vadni zvezek, kamor si je doma za vajo napisala snov prejšnje ure. "Za vsak primer bom malo ponovila. Kaj pa če pišemo?" mi je rekla in se začela učiti. "Saj res, na to pa še pomislila nisem. Kaj pa sedaj? Doma se nisem učila in nisem pripravljena.." sem si mislila, iz zvezka iztrgala list in ga vložila v puščico, misleč, da si bom lahko z njim pomagala.

Po hodniku je prišel tovariš. V roki sa mu žvenketali ključi. Odklenil je vrata. Vstopili smo v učilnico in (se) sedli na svoja mesta. Ko smo se vsi posedli, je tovariš dejal: "Danes pišemo, da preverimo znanje. Opozoriti pa vas moram posebno še na to, da nihče ne sme prepisovati. Če bom koga dobil, da bo prepisoval, mu bom vzel list in bo dobil enko. To je vse, sedaj pa lahko začnemo." Začel nam je narekovati točke: 1. deli fotografskega aparata, 2. snemalna tvorina, tretjič.." Sedela sem ob nepopisanem papirju in nisem vedela, kako naj začnem. Hotela sem poškiliti v puščico, a si nisem upala. V ušesih so mi zvenele besede: "Nihče ne sme prepisovati, nihče ne sme.." Slednjič sem začela pisati. Pisala sem hitro in nerazločno. V pisavi je kar mrgolelo napak. Segla sem v puščico po radirko. Tedaj pa je tovariševo bistro oko zapazilo papir v puščici. "Kaj pa imaš v puščici?" sem zaslišala njegov glas. Zardela sem do ušes. Iz sebe nisem mogla spraviti nobene besede. Tovariš je prišel do mene. Iz puščice je izvlekel zmečkan papir. "Aha, ali si hotela prepisovati; ali ne veš, da to ni pravilno?" je dejal medtem, ko si je ogledoval list. "Ampak tovariš, saj nisem hotela..." sem izdavila iz sebe. Sošolci so uprli svoje poglede naravnost vame. Tisti trenutek mi je bilo tako hudo, da bi se najraje vdrla v zemljo.

Sklenila sem, da ne bom nikoli več prepisovala, ali pa vsaj to poskušala.

Marjeta Valjavec, 7.b

V uček je ugasnil blesk

Bila je čudovita zimska sobota. Brat je ves nejevoljen stal pri oknu in z jezo gledal vzhajajoče sonce. Stopil je do mamine postelje in proseče rekel:

"Mami, ali res ne smem iti? Pa tako čudovit dan je!" Mama pa je odgovorila, ne da bi ga pogledala:

"Si pomislil, kolikokrat sem že jaz prosil tebe, da primesi drva ali pa pojdi v trgovino? Ti si bil gluh takrat, jaz sem pa danes."

S tem je bil razgovor končan. Brat je zaloputnil vrata in odšel v kuhinjo.

Že prejšnji dan se je domenil s prijatelji, da gredo smučat na Zelenico. Še mislil ni, da bo imel probleme z dovoljenjem, kajti že nekaj časa je delal, kar se mu je zljubilo. No, danes pa tole! Najhuje je bilo seveda to, da je čutil, da je sam kriv in da ima mama popolnoma prav. Toda to je bila kaj slaba tolažba zanj. Ves dan se je vlekel kot megla in kar žalostno ga je bilo gledati. Opazila sem, da je bilo tudi mami že žal, da je tako strogo nastopila, a rekla ni ničesar.

Tudi najmlajši bratec je opazil, da je nekaj narobe. Spraševal me je, kaj je vzrok bratovi volji. Ko sem mu razložila, je odšel v sobo in dolgo ga ni bilo na spregled. Tik pred kosilom pa je prišel v kuhinjo z listom v roki. Splezal je bratu v naročje, se z eno roko oklenil njegovega vratu in dejal: "Nič ne bodi žalosten. Poglej, tule sem ti narisal smučarje. Le poglej jih, boš takoj bolj vesel. Drugič pa se bova šla skupaj smučat. Kajne, da lahko, mami?" Mama je le skomignila z rameni, brat pa je bratca grobo odrinil in zaničljivo rekel: "Ja, še tega se mi manjka, da bom tebe vlačil s seboj." Z mamo sva se spogledali. Bratcu so se oči zožile, iz njih je izginil ves sijaj. Nekaj časa je še obstal na mestu, potem pa je zdirjal v svojo sobo. Tudi brat je spreviděl, da s svojimi besedami ni prizadel matere, kot je imel namen, ampak da je s svojo grobostjo ranil občutljivo otroško srce. Šel je za njim v sobo. Dolgo sta govorila, preden sta prišla iz sobe. Oba sta se smehljala, toda v očeh malega bratca ni bilo več tistega bleska, ni bilo več tistega iskrečega veselja, s katerimi je prej zlezel v bratovo naročje.

Majda Benedik, 7.a razred

Razžalila sem sestro

Ne tajim, tudi jaz sem že komu storila krivico - večjo ali manjšo.

Ne spominjam se več dneva, vem pa, da sva bili s sestro sprti. Nisva se več pogovarjali, najin smeh ni odmeval po hiši. Prezirala sem jo. Tako je bilo dan za dnem - cel teden. Nekega dne si je sestra kupila vrečko bonbonov, ki sem jih imela najraje. Poželjivo se jih gledala, a nisem se jih upala dotakniti. Spuščal se je mrak. Kot vedno, je bila tudi tedaj na sporedu risanka, zato sem prižgala televizor in se udobno namestila v fotelju, noge pa "napeljala" na mizo. Ravno se je pričela risanka, ko je vstopila sestra. V rokah je imela vrečko z bonboni. Sedla je na klop v mojo bližino in mi ponudila bonbone, rekoč: "Hočeš bonbon?"

"Nočem in "sploh" sem skregana s teboj!" sem ji odgovorila, ne da bi jo pogledala. Mislila sem si: "Zdaj mi bo vsaj dala mir," ko pa sem jo čez nekaj hipov le pogledala, je bila njena roka, ki je držala vrečko bonbonov, še vedno iztegnjena proti meni, njen obraz pa je bil voščeno bled. Žar v njenih očeh je ugasnil. Bilo mi je, kot bi me polil mrzel tuš.

Začela sem se ji oproščati:

"Oprosti, oprosti," in vzela iz vrečke bonbon. Sestra je dvignila glavo, obraz ji je zopet rahlo zalila rdečica, žaru pa ni bilo več moč priklicati v njene oči. Grenko se mi je nasmehnila, jaz pa sem se ji še vedno oproščala, čeprav sem vedela, da je že prepozno. Njeno srce je bilo ranjeno od krivice, ki sem ji jo storila, ko je ona želela s menoj sprave.

Marija Krsnik, 7.b razred

Rada bi, da bi bilo drugače

Marsikdaj sedim doma in premišljujem o sebi in življenju okoli sebe. To vsakdanje tekanje in hitenje mi na noben način ni všč in zdi se mi, da ne morem hoditi v korak s časom. Vsakdo hiti, teka in se podi, dokler lahko stoji na nogah. Tudi pri nas je tako. Nihče nima več časa zase, kaj šele za drugega, zato se mi dozdeva, da sem jaz nekoliko odrinjena

od svojih staršev. Oče dela, kolikor zmore, mati pride iz službe, malo pospravi in zopet odide. Nato sem sama doma in premišljujem, kam neki bo vse to prišlo. Spominjam se časov, ko še ni bilo take modernizacije in tudi ljudje niso tako hiteli in so imeli več časa zase in druge.

Pa tudi v šoli ni nič bolje. Hitimo učenci, hitijo učitelji. Včasih bi rada stopila iz te naglice, toda vrtinec me odnese s sabo in nemočna hitim tudi jaz.

Kadar pa sem sama doma, se mi zdi, kot da sem v drugem svetu. Hodim in premikam se počasi in tako se mi zdi, da tudi drugi delajo enako. Toda s povratkom staršev je zopet vse po starem in tedaj bi rada pobegnila in si želela, da bi bilo vsaj malo drugače.

Metka Potočnik, 7.a razred

Tempo podobnega človeka

Smo v dvajsetem stoletju. Raziskujemo planete, človek je prišel na Luno, smo v dobi atoma in atomske energije, zidamo ogromne stolpnice, postavljamo nove rekorde.

Vsi hitimo. Vsem se nekam mudi. Naše življenje je en sam tempo, ki poriva barko našega življenja naprej. Po vsem svetu ljudje hite: v trgovino, v službo, domov, na sestanek, v kino, na obisk. Naše življenje je zatrpano s sestanki, pogovori in s polno drugih, drobnih opravil. Živimo v umazanem ozračju velemest in v atmosferi, nasičeni s plini, tovarniškim dimom, raznimi izpuhi. Nimamo časa hoditi v planine, v gore, na svež zrak in zato se zastrupljamo z onesnaženim zrakom.

Pri tem komaj vzdržnem tempu uporabljamo veliko prevoznih sredstev, med katerimi prevladuje osebni avtomobil. Ta naš tempo je večkrat tudi nevaren povzročitelj nesreč. Tako ga včasih prekine smrt. Potočimo nekaj solz in se spet zavrtimo v krog življenja.

Nimamo časa da bi brali knjige, hodili v kino ali gledališče.

Vsega tempa pa se niti ne zavedamo. Samo hitimo, hitimo, in naše življenje tako teče naprej, dokler se ne izmuči in odneha....

Boštjan Kuljič, 7.a raz.

Tempo današnjega življenja

Današnji tempo se dokaj razlikuje od tistega, ki so ga živeli v mladih letih naši starši. Kakor pravijo, so imeli vsega manj, hrane, zabave in drugih dobrin. Imeli pa so zaradi tega več prostega časa, ki so ga lahko posvetili konjičkom. Danes pa že pogledam sama sebe. Vstanem zgodaj zjutraj, odhajam v šolo in se učim. Ko pridem domov, slišim zopet samo: Uči se! Naredi nalogo! Prinesi to in ono! Pomagaj tu, pomagaj tam! Sami velelniki! Kup nalog in želja. Ne moreš storiti vsega, zato je enkrat narobe doma, drugič v šoli. Toda kaj hočemo? Tak je tempo življenja, ki ga čutimo tako šolarji kakor učitelji in starši v službi in doma.

Višji standard, to je potreba po stanovanjih, sodobni opremi, avtomobilih in drugih dobrinah, žene naše starše do večje zaposlitve, da bi z višjimi plačami lahko kupili čim več.

Ta tempo občutimo vsi. Razvoj znanosti in tehnike vnašata v svet velike spremembe. Te spremembe moramo čimprej dojeti v šolah, tovarnah in doma. Zato nas vse, ki želimo v

korak z napredkom, zelo zaposluje. Učiti se moramo dobro in se čimveč naučiti, da bomo kasneje dobro in uspešno delali. Delali pa bomo zato, da bomo za to delo plačani in da si bomo svoje življenje uredili udobnejše in lepše. To zahteva žrtve. Tako je življenje dvajsetega stoletja.

Alenka Kuhar, 7.b razred

KAKO POMAGATI OTROKOM V VOJNI

Velikokrat vesela in razposajena sedem pred televizor, v pričakovanju, da si ogledam lepo in zanimivo oddajo. Najraje gledam potopisne in fantastične filme. Velikokrat se tudi zamislim ob gledanju različnih ekspedicij, ki odkrivajo nova in nam neznana področja zemeljske oble.

Tesno mi je pri srcu, ko slika prikazuje lačne, uboge, samim sebi prepuščene otroke, moje vrstnike, ki umirajo od lakote in bede. Potem se na zaslonu pojavijo otroci, otroci Vietnama, ki se vsi preplašeni in vznemirjeni obračajo proti nebu, od koder letala sipljejo zažigalne bombe, ki v trenutku požgejo cela naselja in tako otroci ostanejo brez zaklonišča, brez zavetja, brez doma. Meni ni treba skrbeti, ali bom jutri živa ali ne, ni mi treba misliti na košček kruha, na prgišče drobtin. Medtem, ko jaz spim, se mojo vrstniki borijo za najdražje, kar imajo, za življenje, za obstanek.

Velikokrat mi je hudo ob pogledu na kos svežega kruha, ki leži v obcestnem jarku, medtem ko nekateri otroci nimajo niti najosnovnejših živil.

Tako rada bi pomagala vsem otrokom, ki se v kruti vojni borijo kot odrasli, jim poslala hrane, oblačil, predvsem bi jim pomagala do spoznanja, da v prizadevanju za lepšo in srečnejšo bodočnost niso sami.

Rada bi jim dala vedeti, da njihovi klici na pomoč ne izzvenijo v prazno, da jih je nekdo slišal, ki jim želi pomagati, ki jim nudi razumevanje, ki delu z njimi iste občutke, ko jim preti nevarnost.

Vesela sem, da RK po vsem svetu humano zbira obleke in živila za otroke, ki nebogljeni in nemočni umirajo pod sovražnikovimi streli, da ustanavljajo bolnice, kjer se otroci kot žrtve bombnih napadov zdravijo, v upu, da kmalu pride svetal in lepši jutri.

Katarina Horvatin, 7.b

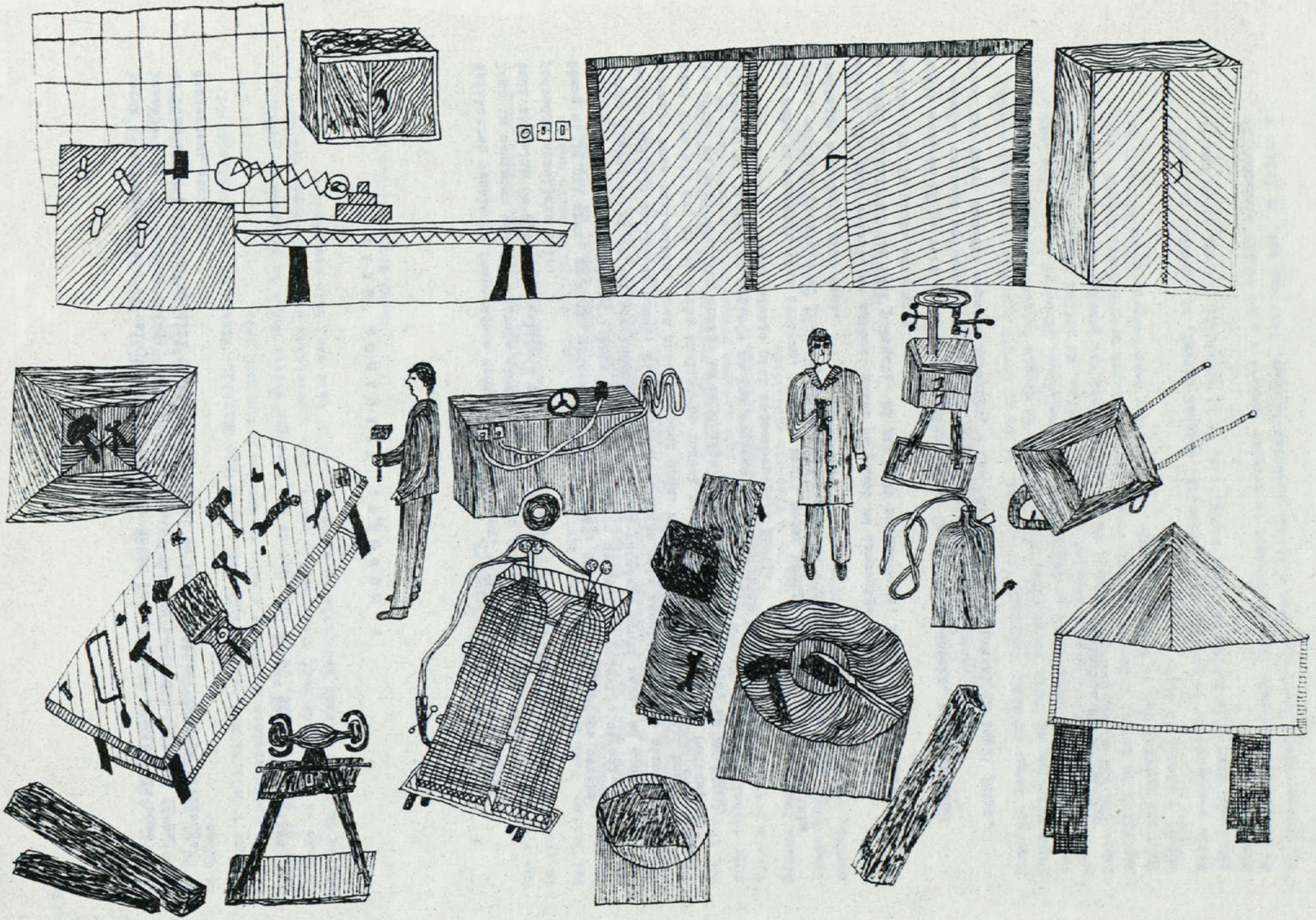

UTRINKI Z NAŠIH POTI

Ljudje in moj kraj

Moj kraj leži pod Dobrčo. Kraj se imenuje Podgora. Podgoro sestavlja več vasi: Slatna, Srednja vas, Zadnja vas in Mlaka. Stanujem v Srednji vasi, ki šteje najmanj hiš. Naša hiša je najstarejša vsveh vaseh.

Hiše so vse bolj dolge in nizke. Vse imajo zraven še skedenj in hlev. V ozadju ali pred hišo je vrtiček s povrtnino. Hiše pa krasijo še rože. Po vrtovih pa rastejo še okrasna grmovja.

Notranjost vsake hiše je po večinoma sestavljena iz hiše (kmečka hiša, v kateri je kmečka peč), veže, kuhinja, spalnice. Pod streho so podstrešja, na katerih se najde razna šara. Nekatere hiše imajo še kamre in še dodatne črne kuhinje, kjer se kuha za prašiče. Kamra pa je majhna spalnica, z majhnim oknom, ki ima še "gavtre". Samo pri nas pa še kuhamo za vsakdanje potrebe v črni kuhinji.

Ljudje v vaseh pa so različni. Nekateri so prijazni in vljudni, drugi bolj zase. Otroci pa smo na kmetih zelo dobrodošli, ker poprimemo za vsako delo, če ga le zmoremo. Kmetje drug drugemu radi pomagajo. Pravijo, da otroci delamo rajši, če nas je več skupaj in to je tudi resnica.

Mojca Murnik, 7.a razred

Sprehod po gozdu

Stopam po gozdni stezi. Vsa je prekrita z mahom, zato so moji koraki skoraj neslišni, v daljavi veselo žubori potok po svoji izdolbeni strugi. Krošnje dreves se dvigajo nad mano, kot da bi me hotela zavarovati pred nevihto. Gozdna tišina me omamlja. Ptice se v jatah spuščajo in dvigajo proti nebu in veselo žvrgolijo. Čudovite barve dreves se prelivajo druga v drugo. Sončni žarki le tu pa tam osvetljujejo spečo naravo. Ozrem se proti nebu. Zagledam oblake,ki se lovijo in zaletavajo drug v drugega. Nekateri so temni, drugi snežno beli. Pot mi je prečkala majhna ježeva družina. Občudujem naravo in se sprašujem, kako mora biti tako lepa, tako čista in tiha.
Sem in tja zmoti gozdno tišino rahlo brnenje vetra.

Sonce že tone za goro in odpravljam se proti domu. Po poti obujam spomine na gozd.

Darja Meglič, 6.a razred

Počitniški utrinki

Moje počitnice so bile take, kakor večine mojih sošolk in sošolcev: kopanje na kopališču, morje in lenarjenje doma. Pač pa se mi je vtisnil v spomin dan, ko je sestrična Lidija kupila psa, ki je v enem mesecu postal "naš".

Na balkonu sem brala knjigo, nakar pride k meni sestra Viki. Prav skrivnostno mi reče: "A veš, da ima Lidi psa!"
"Ja, kje pa ti verjamem," ji odvrnem, pa vseeno stopim za njo k Lidiji, ki stanuje nasproti. Ko odprem vrata, zagledam med nogami majhno, črno neboljeno kepico.

Dvoje plahih oči me opazuje. Sklonim se in začnem božati kosmato kepico, ki mi v znak prijateljstva s toplim jezikom polizne roko. Tako sva z Vestrom, kakor je psu ime, postala prijatelja.

Popoldne, ko je Lidi odšla v službo, je bil mali korenjak pri nas. Celo popoldne mi je spal v naročju, kdaj pa kdaj zabevskal in zaspal dalje. Skraja je bil boječ, sedaj pa se ne boji nikogar. Danes, ko je minil približno mesec, je Vester postal eden izmed nas, saj smo ga vsi vzljubili. Včasih ga peljem na sprehod, pa čeprav ni moj.

Naj ga še malo opišem. Je čistokrven nemški ovčar. Kot zanimivost naj povem, da je bil njegov oče igralec v neki nemški seriji. Prav tako so njegovi predniki vsi iz Nemčije. Ima črno glavo z rjavimi zaplatami, lepo glavico z rjavimi lisami in zelenimi očmi. Drugače pa je zelo pameten pes.

Vestra imam zelo rada in bi ga zelo pogrešala, če bi se mu kaj pripetilo.

Milena Fornazarič, 7.b raz.

Poleti sem govorila angleško

Tudi letos sem del počitnic preživela v Poreču s staro mamo in starim očetom. Prva dva dni je bilo vreme bolj slabo. Kasneje se je zelo otoplilo in postalo je kar neznosno vroče. Vročina nas je večkrat prisilila v senco pod košate borovce.

Tako sem nekega takega dne sedela s starim očetom na klopci pod borovcem. Nedaleč stran sta sedela dva zakonca in se očitno v neki zadevi nista strinjala. Prisluhnila sem. Ni bila naša govorica. Opozorila sem na to očeta. Povedal jima je točen čas. Vljudno sta se zahvalila. S tem se je pogovor šele začel. Marsikaj ju je zanimalo o Poreču, o Jugoslaviji, o cenah in podobno. Pogovor je nanesel tudi name. Stari oče me je predstavil, češ, ta naj pa kar sama pove, saj se že drugo leto uči angleščine. Sprva je bilo težko, kasneje je kar šlo. Prijazna gospa in gospod sta se še posebno potrudila, da sta govorila z menoj kar se da pravilno in počasi. To me je razveselilo in kar lažje so mi šle besede iz ust.

Za prihodnje leto sta me celo povabila v Anglijo, kjer živita. Bila sta izredno prijazna in smo se večkrat srečevali na plaži ter kramljali. Ugotovila sem, da mi je to srečanje zelo koristilo, saj sem se kar nekaj naučila, hkrati pa tudi ugotovila, kako se človek lahko sporazumeva in zbližuje z neznanimi ljudmi, pogoj pa je seveda znanje jezika. Pomislila sem, kako čudno bi zgledalo, ko niti besedice ne bi razumela ali ne bi znala povedati tisto, o čemer sta me spraševala nova znanca - prijazna Angleža.

Alenka Kuhar, 7.b razred

Uslovske dirke

Dvanajst kilometrov južno od Zadra leži vas Sukošan. Tu vsako leto prirejajo tekme oslov. Pričenjajo se okoli šeste ure zvečer. Na teh tekmah se zberejo domačini in turisti. Tekmovanje je v starem delu vasi. Na tekmah sodeluje tudi napovedovalec in strokovna komisija. Komisija pregleda osle, če so sposobni za tekmo. Letos so izklju-

čili največjega in najdebelejšega. Rekli so, da je že podoben konju.

Nato se prične tekmovanje. Osli pretečejo dva kroga po starem delu vasi. Mimo gledalcev pridirjajo majhni, stari, veliki, mladi osli in vsi so okrašeni okrog glave in po repu s pisanimi trakovi, na hrbtu pa imajo namesto sedla majhne, pisane preproge. Tudi njihovi jahalci so porisani in okrašeni, da so kar malo podobni Indijancem. Nekateri osli so hitri in se potegujejo za prvo mesto, a drugi gredo le počasi, ali pa se sploh ne premaknejo. Njihovi jahalci jih spodbujajo, vendar zaman. Treba jih je po-tiskati in vleči. Tudi tako ne pridejo daleč. En osel se nikakor hoče premakniti in pride do cilja tako, da mu zadnji nogi jahalec dvigne, po prvih pa pride do cilja. Ko pa so le vsi zbrani na cilju, dobe zaslužene nagrade, prvi sedlo, drugi vrečo koruze, tretji pijačo, a ta pijača gotovo ne bo za osla, ampak za jahalca. Zadnji dobi tolažilno nagrado, to je le malo koruze.

Po tekmah se ljudje razidejo in trg dobi ponovno staro podobo.

Lado Erjavšek, 7.a razred

Počitnice

Nestrpno sem pričakovala konec šolskega leta in začetka počitnic. Le nekaj dni sem preživela doma, v prijetni družbi prijateljic in sošolk. Kmalu za tem sva s sestro odpotovali na morje. Čeprav je bila vožnja dolga in utrujajoča, je bila kljub temu zanimiva, saj smo se vozili skozi neznane vasi in mesta. In čeprav je bil pogled na oddaljujoča se mesta le bežen, mi je marsikatera zanimivost vseeno ostala v spominu. Oddahnila sem si, ko sva prispeli na morje. Že takoj, ko sva odložili najnujnejše, sem stekla proti neskončni modrini, v kateri se je kar trlo kopalcev. Pogumnejši so se potapljali, nekateri so tekmovali v plavanju, na več načinov, spet drugi so se kratkočasili z raznimi športnimi in družabnimi igrami, da je vesel smeh odmeval daleč naokrog. Tam daleč na obzorju so plule tovorne in prekooceanske ladje, v pristanišče pa so nenehno prihajale turistične in tovorne ladje. Včasih je mestni vrvež prekinil votel pisk pristaniške sirene, ki je naznanjal prihod ali odhod različnih ladij.

Nekoč sva se s sestro vkrcali na obalno ladjo in se odpeljali na ogled dveh otokov, kjer sva si ogledali stare freske in pročelje ter notranjost dveh starih gotskih cerkva.

Na počitnicah sem spoznala tudi nove prijateljice, s katerimi sem sklenila trajno prijateljstvo. Naučila sem se tudi nekaj družabnih iger ter novih pesmi.

Čeprav se vsako leto posebej veselim počitnic, so mi te ostale še najbolj v spominu, saj sem videla mnoge znamenitosti, pa tudi mnogo vedrih uric ne bom pozabila.

Katarina Horvatin, 7.b raz.

Taborniški izlet v Škofjo Loko

Nekega dne smo šli s taborniki tekmovat v Škofjo Loko. Ob petih zjutraj smo se zbrali na avtobusni postaji in se odpeljali v Škofjo Loko. Tam so bili že naši učitelji, ki

so tekmovali že prejšnji dan. Najprej smo se dobro najedli, potem pa smo šli tekmovat. Naša skupina je šla najprej na tekmovanje: ISKANJE LISICE. Po poti so bili raztreseni časopisni papirji, da smo vedeli, kam naj gremo. Na drevesih so bile številke, me pa nismo vedele, zakaj so tam. Prišle smo do konca in poiskale lisico. Lisica je bila starejša deklica in nam je povedala, da je za vsakim drevesom s številko po eno pismo, ki ga je treba rešiti in prinesti njej. Hitro smo šle nazaj in poiskale vsa pisma ter jih rešile. Pri tem tekmovanju smo imele najslabši čas, ker nismo vedele, kako je treba hoditi. Potem smo šle na kurjenje ognjev. Vsi so nas že čakali. Tovariš, ki je bil sodnik za kurjenje ognjev, me je poklical k sebi. Bila sem namreč vodja ekipe in povedal mi je, koliko časa imamo za nabiranje vej in koliko časa za kurjenje ognjev. Pričeli smo z nabiranjem vej. Tovariš je kmalu zažvižgal in to je pomenilo, da je konec z nabiranjem. Šli smo k vrvicam, kamor je bilo treba postaviti ogenj. Za to smo imeli časa dve minuti. Tisti dve minuti pa sta bili zelo kratki. Ocenjevali so, kako smo postavili ognje. Zdi se mi, da nismo dobile veliko točk, ker smo to v Tržiču vadili samo enkrat. Potem smo dobili vžigalice in na razpolago smo imeli samo dve. Ogenj pa se nam je vžgal šele, ko smo prižgale še tretjo vžigalico. Plamen je moral prežgati vrvico, zato smo se postavile tako, da je veter obrnil plamen proti njej. Ogenj je gorel več kot tri minute, zato smo dobile več točk. Imeli pa smo tudi smešno tekmovanje. Najprej je bilo treba z žogo preteči označeno polje, meni pa je deklica iz naše ekipe polagala plošče, tako da nisem smela stopiti na tla. Po tem tekmovanju smo šli z našim tovarišem Jenezom Perkom na kosilo. Kosilo smo dobili zastonj in je bilo prav dobro. Zamudili pa smo razglasitev mest, a kmalu smo izvedele, da smo bile četrte - po vsem tem, kar smo prestale. Jaz pa sem si rekla, da ne bom nikoli več vodja ekipe, ker sem bila za vse napake kriva jaz.

Nuška Romih, 5.b razred

Užiška republika na festivalu v Pulju

Težko sem čakalodhoda na morje. Ta dan je prišel kaj kmalu po koncu šole. Šli smo v Pulj. Naš novi začasni dom je bil camping Stoja.

Že kot vsa leta nazaj je bil tudi letos v Pulju festival jugoslovanskega igranega filma. To je vsekakor zanimiva minifestacija. Festivalski program je bil v znanem puljskem amfiteatru. Na otvoritvenem večeru smo bili tudi mi, se pravi: oče, mama, brat in jaz. Ob osmih se je začel ognjemet, pokale so petarde, po zraku pa so vršele oranžne, modre, zelene, rdeče in bele iskre. Vsa okolica je bila razsvetljena.

Zadnji dan festivala je bil na programu film Užička republika. Ta film sem videl tudi jaz. Film je res izjemno doživetje, Govori o dvoinpolmesečni zgodovini Užiške republike. Film je pretkan z ljubeznijo dveh glavnih igralcev, a še vedno je glavni namen filma prikazati Titove Užice takrat, ko so še bile središče osvobojenega ozemlja. V filmu so prikazane različne usode, trpljenje očetov, mater, pokoli četnikov, žrtve; prikazano je bratomorstvo, ko Srb ubija Srba, na koncu pa še zadnji boj Radničkega bataljona na Kadinjači.

Na premiero tega filma je prišel tudi tovariš Tito z ženo Jovanko. V Pulj sta se pripeljala z Brionov na ladji Podgorki. Ob bučnem ploskanju sta prišla s spremstvom v areno in zasedla častno ložo.

Ta dogodek je res neizbrisen in se ga bom vedno rad spominjal.

Boštjan Kuljič, 7.a razred

Veseli trenutki mojega otroštva

Vsakdo je bil enkrat otrok in prav gotovo je imel v svojem otroštvu vesele in žalostne trenutke. Prav živo se spominjam, zame najbolj veselega dogodka.

Bila sem stara pet let. Takrat sem prvič odšla z mami v banko. Že prej sem varčevala, vendar sem imela zelo, vsaj za moje pojme, grd hranilnik. Uslužbenka je štela denar, jaz pa sem gledala na vse strani, kje imajo hranilnike. Ko sem jih le zagledala, sem jih kar "požirala" z očmi. Toliko poguma, da bi prosila zanj, pa nisem imela. Pocukala sem mami za krilo in ji rekla, naj poprosi gospo, da bo dala hranilnik. Uslužbenka se je zasmejala, ko je videla, kako naprošam mami za to uslugo. Segla je po lepem, rumenem hranilniku. Vprašala me je, če bom še varčevala in prav vneto sem ji pritrdila, da bom. Dala mi je hranilnik in tega sem bila zelo vesela.

Doma mi je vsakdo moral dati v hranilnik "en dinarček".

Sedaj mi je zelo hudo za tem hranilnikom, ker imam novega in sicer pikapolonico. Varčujem še vedno in upam, da bom kmalu lahko kupila s svojim privarčevanim denarjem pohištvo za sobo.

Ladi Erjavšek, 7.a razred

Fant ne sme jokati

Z rdečim obrazom, polnim veselja, sem pritekla na dvorišče, kjer sem zagledala moje stare, nagajive prijatelje. V nasadu so okopavali zemljo in zalijali gladiolam, ki so se ponosno dvigale, kot bi hotele prerasti vsa drevesa. Z iskrečimi očmi sem poiskala Barbaro in s poskočnimi koraki stekla k njej. Debelo me je pogledala: "O, zdravo! Ali si prišla? Mislila sem, da si šla k rokometu, pa vidim, da sem se zmotila. No, glavno, da si tu." Prijela sem zarjavelo motiko in začela z delom, ki mi je kar dobro delo, saj sem imela učenja že dovolj.

Sonce se je bližalo zatonu, mi pa smo tudi že končali z delom. Motika, grablje in kanglice smo odnesli v drvarnico, od koder smo jih prinesli.

Za razvedrilo pa je Marko predlagal, da se bomo igrali med dvema ognjema. Seveda nobena igra ne poteče brez prepiranja, ki se konča še celo s pretepanjem. Jože se je jezil, da imamo mi premoč, mi pa smo bili proti temu. Jože je stopil k Mirku in mu pokazal jezik. Mirko pa je vročekrvn fant in ne prenaša tega, zato mu je zalučal kamen. Nato sta se sprla in začela pretepati. Mirko je bil starejši in zato močnejši, Jože, malo bolj neokreten in ko je bil že ves rdeč od pretepanja, se je spustil v jok. Me dekleta smo vpile: "Fant ne sme jokati! Fant ne sme jokati!" Njega je postalo sram in je stekel proč. Čez pol ure je prišel na balkon. Bil je ves potrt, oči so mu bile motne in solzne. Prosili smo ga, naj pride nazaj na dvorišče, toda on se je brez besed umaknil v stanovanje in ni ga bilo več videti.

Tudi nam ni bilo več do igre, razšli smo se, vendar nam je bilo vsem žal zaradi Jožeta.

Tjaša Ankele, 7.a razred

Zbiram razglednice in znamke

Moje najljubše razvedrilo je zbiranje razglednic ter znamk. S tem zanimivim konjičkom sem se začela ukvarjati, ko sem bila še zelo majhna. Najprej so me na razglednicah privlačile le pisane figure in različni motivi otroških iger v naravi ter narodne noše. Zato sem sprva zbirala razglednice samo s podobami otrok, ki so se sproščeno igrali na igralnicah in gugalnicah. Nad vsako novo razglednico sem bila popolnoma prevzeta, zato sem sleherni dan nestrpno in polna pričakovanja čakala poštarja, misleč, da so vse razglednice, ki jih je imel, namenjene meni. Zbirko so mi povečevali tudi starši, sorodniki, prijateljice, včasih pa tudi sošolke. Z vsakega izleta, pa naj je bil še tako kratek, sem dobila razglednico. Vsake sem se razveselila, kot da je prva in zadnja. Zbirko sem tudi razdelila na dve skupini, in sicer na barvno in črnobelo tehniko.

Leta so minevala, zato sem se vedno bolj navduševala poleg razglednic - tudi za znamke. Ob rojstnem dnevu sem dobila ličen album ter filatelistično izkaznico. Znamke sem razdelila na posamezne države, na cvetje, na živali, na grbe starih trgov in mesta ter na njihovo denarno vrednost in na države. Všeč so mi tudi znamke različnih velikosti ter oblik.

Najbolj sem navdušena nad znamkami, na katerih so upodabljeni naši in tuji veliki možje peresa in stihov ter nad podobami umetnikov, slikarjev ter predsednikov različnih držav. Zelo so mi všeč tudi znamke, na katerih je prikazan ta ali oni dogodek iz zgodovine, ki je nepozaben za našo ali pa tujo državo. Nadvse zanimive so tudi znamke s podobami iz živalskega sveta ter sveta rastlinstva. Ker bo moj album kmalu poln, si bom morala priskrbeti novega. Zbiranje znamk je eno izmed mojih najljubših opravil.

Katarina Horvatin, 7.b raz.

Veseli trenutki mojega otroštva

Vsi otroci nimajo enako srečnega otroštva. Med tistimi, ki jemljejo življenje bolj z vesele plati, sem tudi jaz.

Moj prvi srečnejši trenutek sem doživela pred petimi leti. Marsikdo bi mi sedaj rekel, da še živeti nisem začela, pa že govorim o svojih srečnih trenutkih. Toda vsakdo med nami ima pravico, da tako reče. Za svoj srečni dan vzamem prihod novega člana v našo družino. Takrat je bil še majhen, nebogljen pobič, vendar kljub temu moj, samo moj bratec. Skupaj sva se igrala in jezila mamo. Rada pa se spominjam tudi dni, ko še nisem imela šolskih in drugih obveznosti. Takrat je bilo lepo, saj smo se s prijatelji podili po dvorišču in skupaj odraščali vse do dne, ko so se tudi nam odprla šolska vrata. Kar je bilo takrat zame najhuje, je to, da sem začela s pospravljanjem igrač. Pa nikar ne mislite, da zdaj, ko sem že v sedmem razredu, nisem več srečna. Zdaj samoto preganjamo skupaj s sošolci.

Vsako leto pa praznujem tudi svoj rojstni dan. Takrat me starši in sorodniki "obsujejo" z darili. Takrat sem srečna in sploh ne vem, kako bi se jim najbolje zahvalila.

Da ne bom naštevala takih in podobnih stvari,ki me osrečijo, naj povem le še to, da me vsaka, še tako majhna stvar lahko osreči, pa naj se to zgodi v šoli, doma ali pa v družbi.

Smiljana Kotar, 7.a razred

Izlet

Gledam skozi okno. Lep jesenski dan. Odpravil sem se v gozd.

Listje mi šumi pod nogami in zrak diši po smrekah in borih, ki stojijo drug ob drugem kot vojščaki. Tu in tam se pokaže kakšna žival, ki plašno pogleduje naokoli. Prikaže se oblaček in zakrije sonce, ki toplo greje. Visoko v zraku nekaj zažvižga in še se prikaže kragulj, ki gospoduje v višinah nad ptičami. Nekatere živali se že pripravljajo na zimsko spanje. V daljavi strel lovske puške. Upam, da lovec ni zadel svojega cilja.

Sonce zahaja in šele tedaj se je pokazala narava v svoji pravi podobi. Še zadnji žarki sonca osvetljujejo vrhove dreves in gore v daljavi, ki jih je pobelil sneg in jih tako naredil še bolj mogočne.

Vrniti se moram. Počasi sem se premikal, ker vedno sem mislil na gozd, ki nas obdaja. Komaj sem se vrnil, že me je poklicala mama k večerji. Bil sem vesel, saj vem več o naravi, kot sem do tedaj.

Iztok Brlek, 8.a razred

Na vlaku

V sredo smo se pripravili za odhod v Maribor. Z avtobusom smo se pripeljali do Ljubljane, od tam pa z vlakom naprej. Poiskali smo primeren prostor, kjer smo se namestili. Vlak se je začel počasi premikati po peronu in čez nekaj minut smo brzeli po ravnini, da so drevesa, drogovi in hiše izginjali za nami kot veter.

Postalo mi je dolgočasno in nisem vedel, kaj naj počnem. Vstal sem, se napotil proti vratom, kjer sem hotel raziskati, kaj neki je še za njimi. Vrata so se zelo težko odprla, medtem pa smo privozili na ovinek. Vagon se je nagnil in vrata so z vso močjo butnila nazaj. Mene je tako močno zabolela roka, spustil sem se in padel po tleh kot žaba. Mislim, da sem se od bolečine in strahu malo onesvestil, saj sem šele potem opazil, da mi iz vseh štirih prstov počasi kaplja kri. Medtem, ko so se vrata sama zaprla, sem namreč imel roko med njimi in se držal. Ne morem povedati, kako grozno me je bolelo, saj sem imel nohte kar plave od udarca.

Prvo pomoč je seveda opravila mamica kar v vlaku. Obvezala in potolažila me je kljub bolečinam. Vem, da drugič ne bom stikal po vlaku in bom rajši ostal na svojem sedežu.

Zvonko Horvat, 5.c razred

Poleti sem veslala

Lepega nedeljskega jutra smo se odpravili s starši na Bled. Poiščemo si primeren prostor za celodnevno bivanje ob jezeru. Z očkom odveslava proti otoku, mamica pa se kratkočasi z ročnim delom. Z očkom si ogledava otok, nato ga obveslava in ogledujeva hotele okrog jezera. Ob sprehajališču pod Titovo vilo sem opazovala bele in rdeče lokvanje, ki so se odpirali v jutranjem soncu. Po večurnem veslanju po jezeru sva odveslala proti obali, ker nama je mama pripravila malico.

Andrejka Slatnar, 5.c raz.

DOŽIVELA SEM BELO KRAJINO

Letošnji zbor pionirjev dopisnikov iz Slovenije je bil letos v Beli Krajini. Kot članica uredniškega odbora naših nagrajenih Stezic, sem se tudi jaz udeležila tega zbora.

Tokrat sem se prvič srečala z Belo Krajino. Mnogo sem že slišala o njej, kljub temu pa sem izvedela še mnogo zanimivega. Zato je bil moj obisk Bele Krajine posebno, enkratno doživetje.

Ko smo se peljali čez Gorjance, je bila pokrajina odeta v gosto meglo. Zato pa smo bili toliko bolj presenečeni, ko se je megla začela redčiti. Pokazala se nam je prava Bela Krajina, z vsemi svojimi značilnostmi in v vsej svoji lepoti. Po okoliških hribih so bili vinogradi, sredi njih pa bele zidanice, ki so dajali pokrajini svojevrstno podobo. Grozdje je bilo že obrano. Sicer pa ga menda ni bilo veliko, vremo je bilo slabo, zato tudi letina ni bila dobra. Sicer pa so nam povedali, da so ponavadi trgatve vesele, da se pesem trgačev razlega iz enega vinograda v drugega.

V daljavi smo opazili med preprotjo vitke bele breze. Lahen vetrič je vel skozi njihove veje, slišati je bilo lahno šelestenje listov. Da, ti nasadi so posebnost Bele Krajine, imenujejo pa se steljniki.

Z avtobusom smo se peljali mimo Metlike, skozi različne vasi in slednjič prispeli v Črnomelj.

V Črnomlju so nas dodelili k družinam. Veliko nas je bilo za prenočiti, še več pa je bilo črnomeljskih pionirjev, ki so želeli sprejeti v goste nas, ki smo prišli v Belo Krajino z vseh koncev Slovenije.

Dodelili so me k neki družini, v okolici Črnomlja. Moja skrbnica je bila Nada, prijetno, kratkolaso, pegasto dekletce. Bila je nekaj mlajša od mene, vendar to ni motilo ne mene, ne nje. Že med potjo nama je stekla beseda. Veselo me je pripeljala domov. Najprej me je predstavila očetu in materi, bratcu in sestrici. Vsi so me prisrčno sprejeli in pogostili. Zvedela sem, da imajo nekaj zemlje, malo živine. Mati doma gospodinji, oče pa dela v vojašnici v Črnomlju. Bili so to zelo prijetni ljudje in vesela sem bila, da sem za to noč prišla k tako dobri družini.

Čeprav nebote, sem premišljevala o belokranjskem človeku in ga primerjala z nami, Gorenjci. Spoznala sem, da smo si zelo različni.

Bela Krajina še ni tako zelo industrializirana. Zrak je še dokaj čist. Ne onesnažujejo ga preštevilni tovarniški dimniki. Belokranjci živijo na svoji zemlji. To so večinoma majhne kmetije. Ne živijo v nevem kakšnem izobilju, mnogokrat jim trda prede. Morda je tega kriva slaba letina. Kljub temu pa ne obupajo. Drug drugemu pomagajo, kolikor je v njihovi moči. Iz dneva v dan trdo delajo zase in za svoje otroke, toda kljub temu so srečni, mogoče še zelo srečni.

Mi pa živimo na kupu. Čeprav smo si tako blizu, smo drug od drugega zelo oddaljeni. Vsak gleda samo nase, mnogokrat ne vidi človeka v stiski, v težavah.

Res, prijetne urice sem preživela pri tej družini. Čas pa je hitel. O Beli Krajini smo se pogovarjali. Zvedela sem mnogo o njej. Med drugim tudi to, da je bila zibelka slovenskega partizanstva. Tu so bile številne partizanske postojanke, bolnišnice. Mnogo partizanov se je ustavilo v Beli Krajini. Vsakogar je prisrčno sprejela, pogostila. Zato so jo s težkim srcem zapuščali.

Ko so zvečer domači ličkali koruzo, sem se pridružila. Zunaj je bile tema, na podu, kjer smo ličkali, pa je gorela luč. Prepevaje smo luščili koruzo in metali rumene storže na kup. Ko smo delo opravili, smo bili deležni izdatne malice. Pozno ponoči smo šli spat. Toda noč je bila kratka. Mimogrede je prišlo jutro, ki ga je s plota naznanil petelin.

Treba je bilo pohiteti na avtobus, kajti namenjeni smo bili v Vinico in potem domov. S težkim srcem sem se poslovila od prisrčne družine, od Črnomlja in kmalu nato tudi od gostoljubne Bele Krajine. Žal mi je bilo, da je čas tako hitro minil. Toliko zanimivih strani bi lahko še videli, slišali in doživeli. Toda zaman! Čeprav neradi, smo se poslovili od Bele Krajine in se z avtobusom vrnili domov.

Majda Radon, 8.a razred

Dogodivščine našega muca

Našega muca je nekdo prinesel. Ko je prišel k nam, smo mu dali jesti. Veselo sem bila, da smo dobili muca. A očka je rekel, kako mu bo ime? Premišljevali smo, kako bi mu bilo ime. Tedaj pa očka vzklikne: Kaj če bi ji rekli Mica? Tako je imel naš muc ime Mica. Kadar je bil lačen ni nič nijavkal. Mama mu daje jesti. Upam, da nikoli več ne bo tako suh, kakor takrat, ko je prišel k nam.

Maja Kaštran
2. razred Kovor

DOŽIVLJAMO NARAVO

Ptiček v kletki

Sončnega popoldneva sem svobodno letal po trati. Prišli pa so ljudje, me ujeli in zaprli v tesno kletko. Ti ljudje so me prodali nekemu majhnemu dečku. Deček je v šoli, jaz pa žalostno gledam v lepe gozdove. Če bi bil na svobodi, bi bil veselo letal nad planjavami in kramljal s svojimi vrstniki. To bi bilo zame najlepše, a na to lahko le mislim.

Metka Petrič, 5.b raz.

Moj mucek najdenček

Več ali manj imajo ljudje radi živali. Med tistimi, ki jih imajo bolj radi, sem tudi jaz. Rada imam vsake vrste živali, najbolj pa mojega mucka najdenčka.

Našla sem ga, ko je ves premražen mijavkal v grmu hortenzij. Takrat je bil majhen, suh in kar tresel se je od mraza. Odnesla sem ga v garažo in ga položila na očkovo delovno haljo in mu prinesla mleka, vendar še ni znal jesti. Najedel se je tako, da sem mu gobček pomakala v mleko, on pa se je samo oblizoval. Ker je še vedno mijavkal, se je očka razjezil in ga pokril s starim klobukom. Ker mu je bilo toplo, je ležal tam celi dve uri. Potem pa sem ga odnesla k sosedu, kjer imajo hlev, da bi bil vsaj na toplem. Tam se je naučil jesti, iz dneva v dan je postajal bolj debel, bolj nagajiv in bolj družaben.

In kakšen je sedaj? Bele in črne barve je. Ima dolge bele brke, velike oči, ljubek nosek, ušeska, rep in kakor vsi drugi mucki - tačke, ki so obute v bele copatke. Odkar ga več ne zebe in odkar zna jesti, je postal že zelo velik in tudi pameten. Skoraj vedno, ko pridem domov, me čaka na poti, da gre z mano v kuhinjo, da mu nalijem mleka. Kadar imam čas, se rada poigram z njim. Če kaj delam, mi vedno nagaja in ko mu začnem nagajati še jaz.

Tak je moj mucek. Čeprav je čisto navaden muc, ga imam zelo rada.

Barbara Ovsenek, 7.c raz.

Zgodba o sinički

France je imel ptice rad. Ljube so mu bile, ko so pele pod soncem in ko so živele v svobodi. Ptice v kletkah niso zdrave in ne prepevajo ter ne jedo kot ptice v svobodi. Žalostno poginevajo.

France je bil še majhen. Storil je marsikatero nerodnost, a nikoli ni razdiral ptičjih gnezd. Zakaj? To so mu starši prepovedali. V njihovem sadovnjaku je bilo veliko ptic. Huda skušnjava za Franceta in za domačega muca. Nista mogla razdirati gnezd in loviti ptic. Kadar je muc ujel miško, mu je mama nalila v skodelico mleka. Ako bi prinesel ptico, bi pela šiba. Muc se je šibe bal, kot France.

Nekoč je bila huda zima. Veter je piskal in zavijal prek vogalov. Pri Bevkovi domačiji so imela vsa okna zunanje šipe. Le eno je ni imelo. Kadar se je France naveličal tople peči, je stekel k oknu in gledal naravo. Bilo je čudovito. Vsepovsod bela snežna odeja. Iznenada je zaropotalo. France je zagledal ptico in samemu sebi ni verjel. Okno je odprl in ptico vzel v roke. Tokrat je imel prvič živo ptico v rokah. "Sinička je," je rekla babica. "Kar na oknu jo pusti!" Ptica se je premražena stiskala k šipi. France ji je natrosil ajdovega zrnja. A ni se ga dotaknila. Kmalu se je njeno premražno telesce ogrelo. Ne bi se pustila več prijeti. Začela je letati po izbi. Zgodilo se je ... Zaletela se je v šipo. Poskušala je še enkrat. Padla je na tla in se pobrala. Zlomila si je kljun, iz katerega je pritekla kapljica krvi. Ded je stopil k njej in jo odnesel iz izbe. "Da se ne bo mučila," je rekel. Ko se je vrnil, ni nič rekel in nadaljeval svoje delo. Babica je otrokom povedala, da se sinica nikoli ne privadi. Franceta je bolelo drobno srce. Ni pozabil ptičinega pogleda in ne kapljice krvi.... Ali ji ne bi bilo dobro pri Francetu. Tam bi dobila zrnja, kolikor bi hotela. A sinička je hotela v mraz, v zimo, v svobodo. Starši so Franceta veliko naučili. Ptička sinička pa ga je naučila ljubezni do svobode.

Ptice moramo varovati, jim dajati hrane, da pozimi ne bodo poginile. Ptičke varujmo, hranimo, da bodo dolgo ostale med nami!

Damjana Škantar, 5.a raz.

Noč se spušča na zemljo

Dan se je prevesil v popoldan. Sonce se je oddaljevalo in sončni žarki so bili vse manj topli. Na zahodu se je pojavila zarja zahajajočega sonca, ki je potrpežljivo tonilo za gorske grebene, ti so bili kot žareča lava, ki počasi ugaša. Zarja je počasi izginjala in sonce je dobilo razločne obrise. Naravo je oblila temačno pozorna odeja, ki je postajala vedno bolj gosta in pravljična. Obširna gozdnata pokrajina se je postopoma utapljala v mraku, kakor prekooceanska ladja, ki jo je zajel vihar. Pogled v naravo je bil temačen in moten. Sonce je zatonilo, njegova svetloba pa je bila še vedno na obzorju in dajala poslednjo svetlobo pred jutrišnjim dnem. Naravo je prelila prečudna tema, ki ni dopuščala pogleda. Na zemljo je padla lunina brleča svetloba in le nekoliko oblažila temo, ki je ljudi spomnila na počitek. Videti je bilo le mejo med zvezdnatim nebom in obronki visokih gora, ki so se pogrezale v noč.

Milan Klemenc, 8.b raz.

Strehe temne so postale, osem je odbil zvonik!

Sonce je počasi zahajalo za visoke, z zarjo obdane gore. Nastal je mrzel, jasen mrak. Sonce je zašlo. Počasi, skoraj nevidno je noč zajemala zemljo v svoj črni plašč. Na strehah hiš, ob samotnih vaških poteh, ki vodijo ob robu gozda ali pa po prisojnih pobočjih travnikov, so se porajale temne sence. Bile so prav strašne. Urin kazalec na mali vaški cerkvici se je približeval osmi. Po poti so stopali le še posamezni ljudje, ki so se vračali domov. Luči po hišah so počasi druga za drugo ugašale. Oglasila se je ura na zvoniku in začela biti: bim, bom, bim, bom. Konec. Znova, še enkrat.

Tokrat močneje. Štejem. Ena, dva, tri... sedem, osem. Nastala je popolna tema. Ničesar se ni videlo ta hip. Jasna noč se je razgrnila čez vas. Na nebu so se že pokazale prve zvezde. Nazadnje je prišla na nebo tudi luna in ves svet je postal lepši, nič - več tako strašni kot prej. Objel ga je lunin svit.

Anka Šarabon, 8.a razred

Kaj je puščoba?

Bilo je mračno popoldne, ko sem sedela pri oknu in razmišljala, kaj je puščoba.

Čez planjavo se je leno vlekla debela odeja, kot bi pleskar počasi nanašal barvo na že pobeljeno steno. Na oknu so se ustavljale snežinke, kot bi me hotele prositi, naj jih spustim v hišo, saj niso vedele, da jim ob topli peči preti smrt. Med snežinke so se mešale drobne kapljice, kot plevel med pšenico.

Mrak je že razpel svoja krila nad vasjo in postalo je pusto in prazno, brez življenja.

Premražene ptice so se skrivale, a niso mogle kljubovati neurju, ki je divjalo za plotovi in vogali hiš.

Rahel pajčolan je ovil vas v temo in sinje bela barva je posivela kot starčkova glava, polna skrbi.

Zrla sem v tiho in nemo podobo slabotnih dreves, onemoglih ptic, premraženih snežink in boječ ples drobnih dežnih kapljic.

Da, to je bila puščoba.

Irena Aljančič, 6.a razred

Naš kuža

Pri nas doma imamo kuža. To je čuvaj. Je skoraj vedno na verigi. Ko pridem iz šole domov vedno od veselja zalaja. Ko grem k njemu mi da tačko. Potem najprej naredim nalogo. Nato grem ven, da se z otroki malo poigramo. Potem prosim atka, da odveže kuža, da grem z njim malo na sprehod. Zelo bi bila žalostna, če bi se mu kaj pripetilo.

Simona Zelič, 1. razred Kovor

Razočaranje

Nekega sončnega jutra sem se sprehajal ob gozdu, ko se nenadoma prikaže prijatelj.

Vprašal me je, če grem z njim v gozd, da narediva kočo. Odločil sem se, da pojdem z njim. Hodila sva po šumečem listju med nizkimi grmi. Ozirala sva se v vrhove smrek, kjer naj bi zgradila kočo. Nenadoma je prijatelj zagledal primerno smreko, na katero sva začela pribijati palice. Naredila sva stopnice, istega dne sva naredila koči še dno. Več dni sva delala kočo. V dveh tednih je bilo gotova. Ko pa sva nekega dne prišla v gozd, sva na smreki opazila gnezdo neke ptice. V njem so bila jajčeca.

Naslednji dan je smreka ležala na tleh. Zelo sva bila razočarana, ko sva uvidela, da sva se trudila za prazen nič. Ampak žalost ne bi bila tako velika, ko ne bi opazila majhnih mrtvih ptičkov, ki so se prejšnjo noč izvalili in živeli le nekaj ur.

Branko Bujanovič, 8.a raz.

Nevihta

Rodilo se je prekrasno jutro. Nebo je bilo brez oblačka. Res, da je bilo malo soparno, toda nihče ni pomislil, da bo čez nekaj ur divjala taka nevihta.

Toda prav to se je zgodilo. Okrog desete ure se je nebo začelo oblačiti. Majhni beli oblaki so ga prekrivali. "To ni nič," sem si mislil in mirne duše odšel na kopališče. Zgodilo pa se je čisto drugače, kot sem pričakoval. Na zahodu so se začeli kopičiti težki, črni oblaki. Širili so se na vse strani. V zraku je bilo čutiti nekakšno napetost. Sonce je sijalo s slabotnimi žarki. Črni oblaki so prekrili vse nebo. Nenadoma se je na severu pokazala meglena zavesa. Toda to ni bila meglena zavesa, to je bila zavesa iz deževnih kapelj. Dež se je ulil z vso silo. V nekaj trenutkih se je močno stemnilo. Nebo so osvetljevali bliski. Tu pa tam je zagrmelo.

Ljudje so pobirali svoje stvari in hiteli v poslopje. Tudi jaz sem vzel brisačo in šel tja.

Oblaki so bili čedalje nižji. Grmelo je vse bolj pogosto. Začela je padati toča. Nevihta je pokazala vse svoje zobe. Kako veličasten je boj narave.

Toda nevihta ne bi bila nevihta, če se ne bi hitro unesla. Oblaki so se začeli dvigati in trgati. Namesto toče je padal droben, pohleven dežek. Vsa pokrajina se je razsvetlila. Med raztrganimi oblaki je že posvetilo sonce. Kmalu se je na severu pokazala mavrica. Svetila se je nad mestom, kakor da bi jo tja postavila narava v opravičilo za nevihto.

Dež je ponehal. Tudi mavrica je izginila. Izginili so oblaki. Sonce se je smejalo sredi sinje modrega neba. Pokrajina je bila prerojena. Bila je čista in sveža. Ozračje je bilo kot umito, videti je bilo zelo daleč. Ljudje so zopet hodili po opravkih. Ceste so zaživele. Kot, da se je vrnilo življenje.

Nevihto lahko primerjamo z življenjem. Včasih teče mirno, včasih pa vzburka, se razbesni kot nevihta, toda potem se vedno pomiri.

Robert Rozman, 7.b razred

Moj zajček

Spomladi sem dobila zajčka. Prinesel mi ga je oče. V kleti je naredil zanj kletko. Vsako jutro in vsak večer mu dajeva z očkom jesti travo, seno, korenje, včasih pa tudi zelje. Včasih pa se tudi rada malo poigram z njim. Všeč mi je zelo, ker je lepe rjave barve. Tačke, repek in gobček pa ima bele barve. Oči ima rjave. Naš zajček je že precej velik.

Nataša Valjavec, 3.b raz.

Galeb

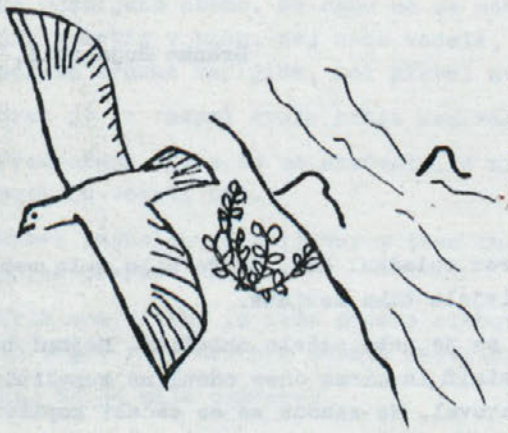

Poleti sem odpotoval s kolonijo na morje. Ko sem bil tretji dan na plaži, sem doživel nekaj nenavadnega. Ležal sem poleg grmovja... Malo sem se ozrl in v grmovju videl nekaj belega. Mislil sem, da so kopalke, ko pa sem prijel, sem na dan prinesel ranjenega galeba. Takoj sem ga z otroki odnesel tovarišici. Ugotovila je, da ima poškodovano perut, obvezala mu jo je. Galeb se je kmalu opomogel in odletel.

Mi pa smo bili vsi veseli, da smo galeba rešili, saj so ptice tudi del lepote naše narave.

Bojan Veselinovič, 4.c

Dve čebelici

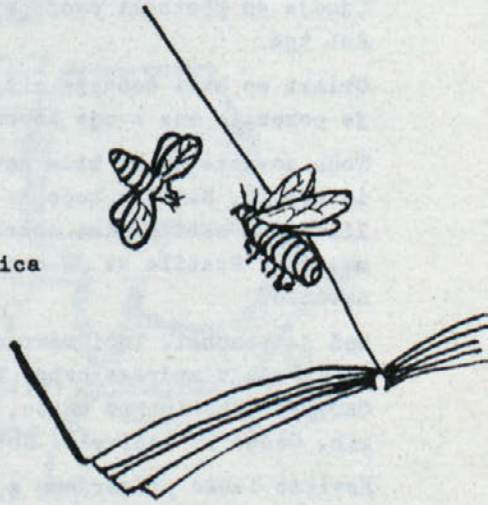

Na balkonu sem imela odprt zvezek, v katerem sem dobila za lepo pisavo čebelico namesto ocene. Priletela je travniška čebelica, da bi se na zvezku odpočila. Čeprav sta si bili podobni, nista opravljali enakega dela. Čebelica v zvezku je nabirala znanje, travniška pa med. Nista se mogli sporazumeti. Zato je travniška čebelica odletela, šolska čebelica pa je ostala kar v zvezku. Še sedaj se spominjam tega dogodka. Takrat sem bila tega vesela.

Zdenka Činč, 4.c razred

IZ NAŠE DOMIŠLJIJE

Pravljica o velikanih

Nekoč so v velikem gozdu živeli trije velikani:

oče, mati in sin. Oče je bil višji od najvišje smreke, mati debela kakor krošnja najširšega hrasta, sin pa je bil debelejši od matere in višji od očeta.

Ljudje jih niso mrali, ker so povzročili veliko škode. Kradli so ovce pastirjem in jih jedli. Z ogromnimi nogami so včasih uničili njivo.

Nekega dne so se vaščani zbrali in se domenili, da jih bodo pregnali. Vedeli so, da se velikani boje ognja, zato so nabrali v bližini njihove votline veliko drv in vej. Medtem ko so velikani spali, so drva zažgali. Dim, ki se je valil v votlino, jih je dušil, zaradi tega so zbežali v šesto deželo.

Renata Godnov, 5.c razred

Zmaj Triglav

Nekoč je živel zmaj Triglav. Živel je v neki veliki jami.

Ta zmaj je potreboval zelo veliko vode. Vode pa je bilo vedno manj in zmaj je kmalu popil vso vodo, kar jo je bilo v deželi. Kralj te dežele je dal razglas-iti, da tisti, ki pove, kam je voda izginila, dobi hčerko za ženo. Družina je bila ravno pri večerji, ko je zlati ptič priletel pred kralja. Kralj je od njega zvedel, da je vso vodo popil zmaj Triglav in da živi v veliki jami. Takoj, ko je ptič to povedal, je odletel, od koder je priletel. Zmaja Triglava je bilo treba ubiti. Kralj je ukazal najbolj hrabrim ljudem, naj se odpravijo na pot v votlino. Zmaj je začel bruhati ogenj, ko je zagledal kraljeve ljudi. S težavo mu je eden odsekal vse njegov glave. Ta junak pa ni bil nihče drug kot tisti zlati ptič. Brž, ko je bil zmaj mrtev, se je mladenič spremenil v ptiča in odletel v grad. Kraljična ga je poljubila in ta ptič se je spremenil v lepega mladeniča, ki je postal njen mož. Živela sta mnogo let in še sedaj živita, če še nista umrla.

Metka Petrič, 5.b razred

Strah je znotraj vsel, okrog kraja ga pa nič ni

Večkrat si domišljam, da je z menoj nekdo v sobi. Nazadnje pa vedno ugotovim, da nikogar ni bilo.

Bilo je zvečer. Umila sem se in se pripravljala za v posteljo. Ker sem tisti večer gledala odlomek iz filma režiserja Alfreda Hitchcocka, ki prikazuje, kako je neka žena hotela v posteljo, v spalnici pa so bili lopovi, ki so jo hoteli ubiti. Kadar pa sem se ozrla, sem za seboj videla svojo senco. Ker sem mislila, da so v spalnici tisti lopovi, ki sem jih videla v filmu, nisem upala v spalnico. Čez nekaj časa sem le zbrala toliko poguma, da sem odprla vrata v spalnico, prižgala luč in potem zbežala v kuhinjo. Čakala sem, kdaj bo kdo prišel za menoj. A nikogar ni bilo. Odšla sem v spalnico. Pog-

ledala sem pod posteljo, za omaro in celo v omaro. Ko pa sem videla, da nikogar ni, sem si oddahnila. Moj strah ni bil opravičen, saj nihče ni mogel priti v stanovanje skozi zaprta vrata.

Res je, kar pravi pregovor: strah je znotraj votel, okrog kraja ga pa nič ni.

Mojca Repič, 5.a razred

Cesar me je poslal pri Lambergarju

Pravkar mi je služkinja postavila na mizo mojo najljubšo jed. V roko sem vzela vilice in nož in hotela zarezati v sočni zrezek, ko me zmoti cesarjev odposlanec z novico, da moram takoj na dvor. Bila sem jezna, toda pomagati se ne da, poklic je poklic. Hitro sem odšla na dvor in tam me je cesar takoj sprejel in me skoro napodil na Kranjsko, k Krištofu Lambergarju. Osedlala sem si brzega konjiča in oddirjala proti lepi deželi. Zgodaj zjutraj sem bila že v Tržiču in tam vpraševala klanjajočo se mi gospodo, kje stoji grad Krištofa Lambergarja. Povedali so mi in oddirjala sem naprej. Divjala sem skozi gozd, pa - glej ga zlomka, so me napadli trije zakrinkani možje in mi odvzeli konja in listino, ki bi jo morala dati Lambergarju. Vsa pretepena sem morala peš naprej. Zjutraj sem prišla v Begunje. Hotela sem, da me peljejo naravnost pred Krištofa. Ker se je okoli gradu smukalo veliko nepridipravov, ki so hoteli ubiti Lambergarja, mi niso verjeli, pa naj sem jim še tako zatrjevala, da sem cesarjev sel. Mislili so, da hočem ubiti Lambergarja. Ker sem že tako razgrajala, je prišel Lambergar sam pogledat, kaj je. Pripeljali so me predenj. Bila sem vklenjena v verige. Povedala sem mu, da mora takoj oditi na Dunaj, kjer se bo moral bojevati s strašnim Pegamom. Pripasal si je meč, zajahal brzega konja in oddirjal na Dunaj. Tam se je bojeval s Pegamom in ga premagal. Ko se je zopet vrnil v svoj grad, pa me je velel takoj osvoboditi vseh verig. Podaril mi je plemiški naslov ter enega svojih treh gradov. Toda še vedno sem ostala brzi sel in ko sem si končno le opomogla, sem si lahko privoščila v miru svojo najljubšo jed.

Anka Bečan, 6.b razred

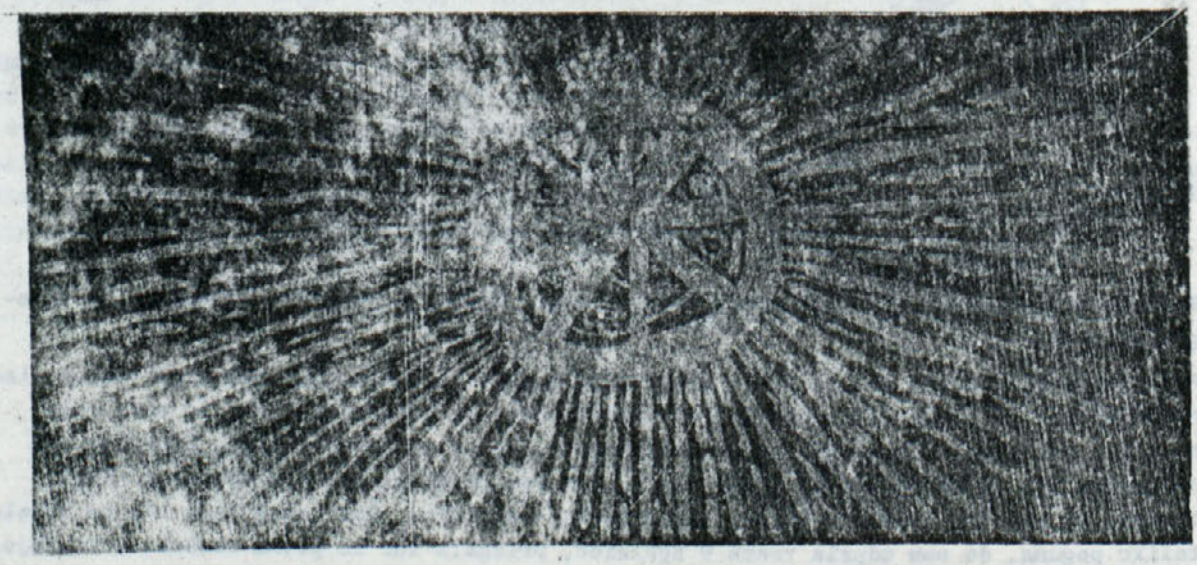

RAREBUSI

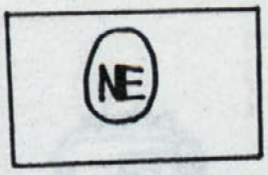

SA
NA

KRIŽANKE

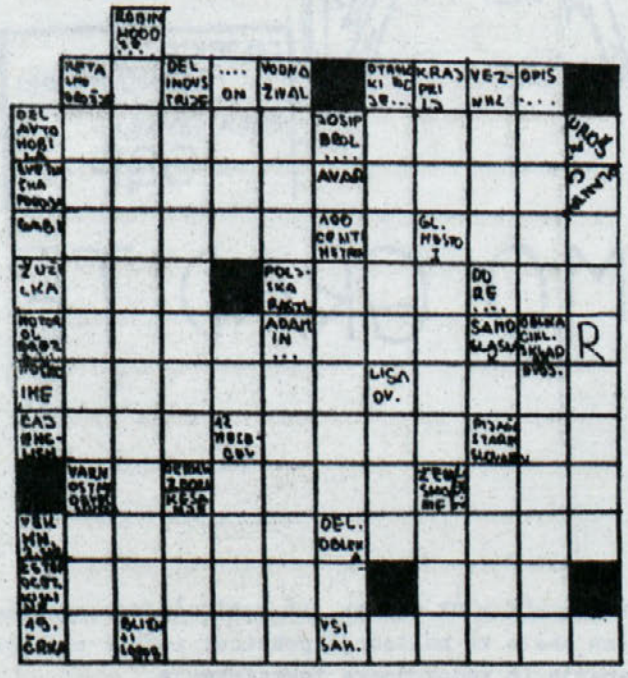

REBUSI

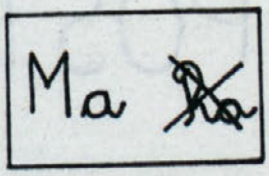

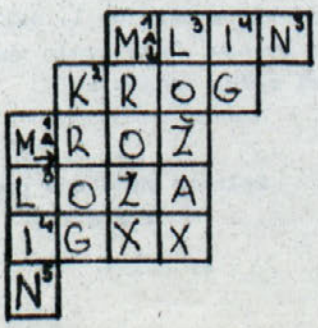

NAVPIČNO IN VODORAVNO

1^ morska žival
1 naprava za mletje žita
2 geometrijski lik
3 skrivna organizacija
4 kraj pri Ljubljani
5 15. črka

Uroš Slanton, 7.c

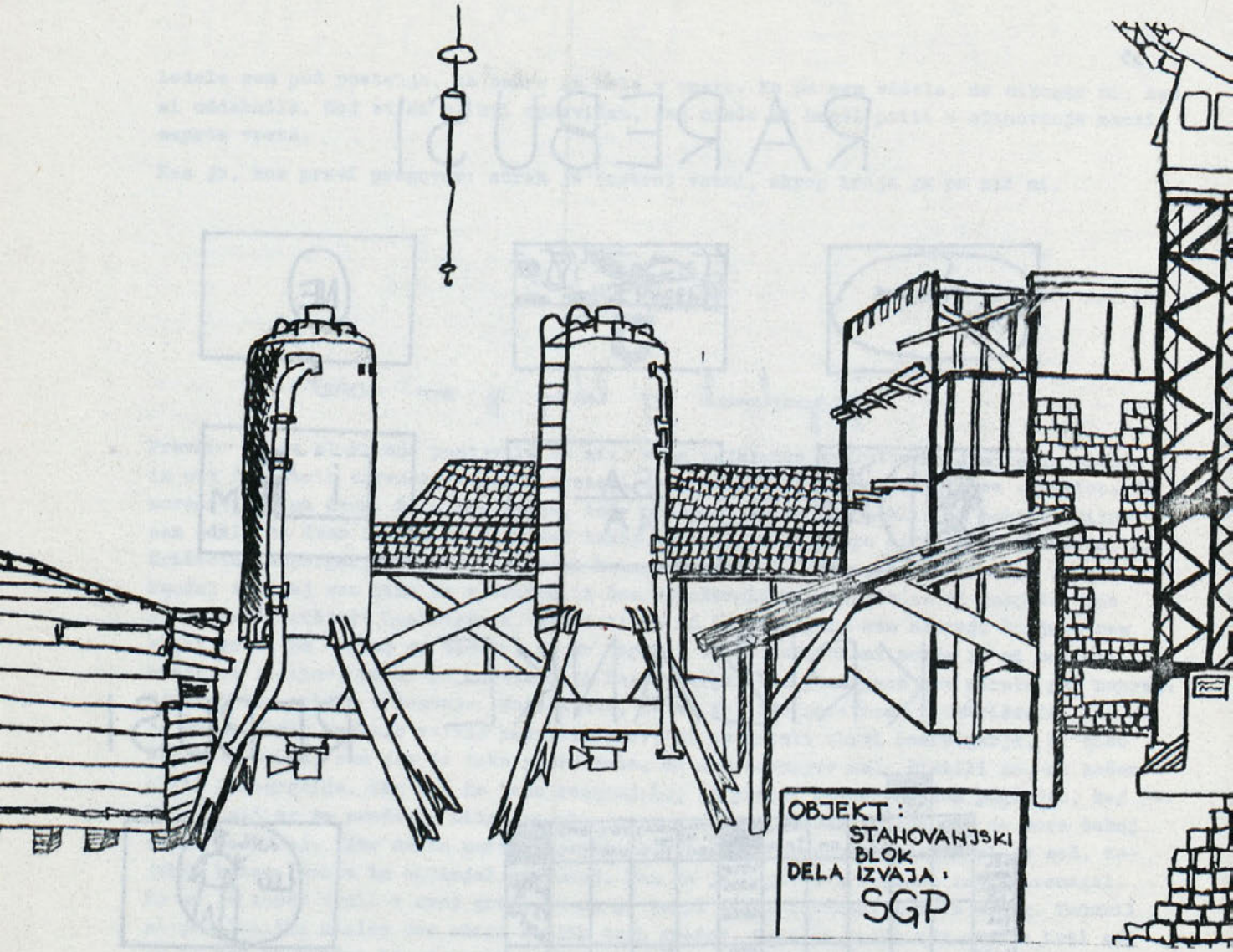

POSTANIMO GRADITELJI!

Splošno gradbeno podjetje Tržič vabi v uk učence, ki zaključujejo osnovno šolo v letu 1974/75. Prosta so učna mesta za naslednje poklice: poklic zidarja, tesarja, pečarja, ključarničarja, kleparja in vodovodnega instalaterja.

Pogoji: končana osemletka, učenci pa, ki bodo zaključili osnovno šolanje v šestem ali sedmem razredu, bodo imeli možnost na stroške podjetje v času do 1. oktobra 1975 opraviti izpite za sedmi in osmi razred pri DU v Kranju. Tako imajo tudi učenci z nepopolno osnovno šolo možnost dobiti učno mesto pri našem podjetju.

Splošno gradbeno podjetje
T r ž i č